

2021

Krajina náhod

(Dnes je dnes ...)

Náhodný citát:

"Nedělejte si tedy starost o zítřek; zítřek bude mít své starosti. Každý den má dost vlastního trápení."

Marek Xara Quarda
1.9.2021

Obsah

Úvod.....	3
Stalo se	4
Další	8
Tancuj.....	14
Nemám rád	19
Strach.....	23
Práce	25
Neděje.....	30
Nevědomost.....	36
Představa	40
Soudce	46
Deník	50
Pověra.....	53
Anonymous	56
Obr.....	59
Úsměv.....	62
Sen.....	66
Seznam dalších věcí co jsem psal	69

Úvod

Další kniha v pořadí, vlastně už ani nevím kolikátá. Ale záleží na tom? Chci psát, píšu, chci se učit, učím se, pracovat, pracuji, cvičit, cvičím a takto můžu ve výčtu svých dovedností pokračovat.

„Ať se to líbí či nikoliv“

Důležitý poznatek, vím co od života chci, vím co chci dělat, a tak za tím krůček po krůčku jdu, ať se děje co se děje. Nesoudím se, dělám věci jak nejlépe dovedu, a občas čekám co mi život přinese. Pochopitelně ruku v ruce s dovedností jakéhosi Šestáho smyslu, který je občas patrný a občas tak trochu ne.

Další den, nepříjemný, rýpavý, je opět ten tam. A já sedím před svými třemi monitory se sluchátky na uších a píšu co mě napadne. Bez konceptu, seznamu, jen tak. Ne, nenechte se zmýlit, většina věcí je dopředu plánovaná, i seznamy si s oblibou dělám, je jedno zda nákupu, či toho co chci dělat.

Už je to mnoho a mnoho let co jsem měl v posilovně sešit a za každou odcvičenou sérii jsem si udělal čárku. Dnes už bych je asi těžko spočítal. Těch sérií, dní, let. Pak přišla škola a já opět popsal mnoho a mnoho listů papíru. Podobně jako nyní jsem přemítal nad každým slovem, větou, uvažoval nad skrytými významy a proč je to slovo takové a není jinaké.

„Jsem stejný, a přitom tak jiný“

Letmá vzpomínka na hrst drobáků a představa, že změním svět. Takže změním? Nebo jsem již změnil?

Odpovím si sám, co se stalo stalo se, a rozhodně nic čeho bych měl s odstupem času litovat.

Stalo se

Ach ty náměty, v uších píseň od Gwen Stefany, What are you waiting for. Takže na co čekám? Kdy bude konec?

„Tik, tak, tik, tak“

A víte co? První myšlenka, tuto píseň jsem si pustil zcela záměrně. Co to bylo? Odpověď je prostá, zdánlivě obyčejný mail, informace, že jsem dostal na účet další milióny. Že to není pravda? Takže znovu, jinak.

Jistá dvojice oduševnělých lidí, kteří se prostě nějak jmenují se rozhodli, že budou posílat své knihy tzv. zadarmo. Ale co se stalo, čert nechtěl, tiskárna se nějak zdržela. A slibované knihy tak nějak nejsou, nebo si můžete objednat, tedy pokud jste tak neučinili ...

Zajímavé, jak by řekl klasik, tedy Quarda. Ne, nebojte se, ode mne máte všechno hned, zpoždění se prostě nekoná, kdo dřív přijde, ten prostě má, jaképak copak. Jo a peníze za poštovné? Takže moment? Ony ty knihy nebyly zadarmo?

„A co jsi čekal? Nějakou charitu?“

Pro ty pomalejší, tou cenou je váš čas. Proto ta „píseň“, nebo její zmínka v úvodu. Čekáš? Vlak do země nezemě prostě odjíždí.

Občas jsou takové dny, venku zamračeno a já si tak nějak vybírám co budu sledovat a co naopak nikoliv. Otevřu první stránku a na YT vidím nějakého Hrubeše, přerostlého Miníka (Mini Cooper) a do toho jakási hláška o smyslu života. Pustím si video a najedou ...

Ale je to můj smysl života? Můžu za to, že ho píchla včela do oka a příšerně to bolí? Stop. Otevřu další stránku a tam jakýsi podivný obrázek v diskuzi s brýlemi přes celou tvář. Na základě toho hledám další, kliknu

na obrázek a vidím článek o tom jak si splnit sen, stát se vojenským pilotem.

„Krajina náhod“

Síla myšlenky a pak vysvětlení. Už delší dobu studuji věci kolem letectví, video za videem, poznámka za poznámkou, vše pochopitelně v angličtině. Na jedné straně schopnost být více člověkem, protože kolik řečí znáš ... na druhé si splnit sen o tom být o poznání výš.

Víte co? Vráťím se na zem, do reality jednoho pána co vlastní automobil značky Tesla. A kdyby jeden, má rovnou dva. A jak šel čas tak najednou, asi ne náhodou se jeden pokazil. Opět asi ne náhodou to byly baterie, které již delší čas vykazovaly nízkou kapacitu, než se prostě odporoučely.

Abych se držel tématu, tak je tu ještě jiná realita jiného pána, řekněme pána co si vysnil auto této značky. Ale protože neměl moc peněz tak si pořídil elektromobil, ale tentokrát značky Peugeot. A opět, nějaká „ojedinělá závada“ a auto stojí.

Takže tu máme dvě reality, dva pány a dvě nefunkční auta.

„Kdo se nesmíří se ztrátou bude mít problém i v době nabytí“

Takto funguje jeden ze zákonů Kybalion-u, takzvaný vibrační zákon. Opět jsem si odskočil, na stránku co popisuje tyto zákony, a víte co mi cvrnklo do očí? Ne, nebyl to vibrační zákon, ale toto.

Vše se děje podle zákona. Nic se neděje náhodou. Náhoda je nevypočitatelná a nezákonná událost, která by každý vesmír okamžitě proměnila na chaos, je to slovo, které člověk používá, když nezná příčinu nějakého činu. Náhoda je jen nerozpoznaný zákon. Náhody nejsou.

Opět důkaz jak silná dokáže být původní myšlenka. Podobně jako když si určíte směr, nastavíte kurz, občas uděláte nějakou korekci a jedete, či letíte, dál a dál. Ale uhnout? Jistěže to jde, ale ať chcete či ne, stejně se časem vrátíte zpět, ke „zdroji“. K tomu co bylo původním záměrem.

Hudba na pozadí, a do toho zombie, píseň od zpěvačky Sandry.
Zatraceně co to má znamenat?

„Strach je mocný, ale Láska je všemocná“

Vrátím se k té ztrátě a k tomu autu značky Tesla. To co chci říct, že představa a její uskutečnění je krásná, ale ztráta bolí ještě víc. Důvod? Je to prosté, Rozum lpí na tom co zná a nedokáže se ztotožnit s budoucností, která ... ne, kterou si prostě vymyslí. A jakou si asi vytvoří, když lpíte na starých věcech? Když Vás to nemá co naučit?

Nedělejte si iluzi, ale i já jsem to zažil a to vícekrát, ale naučil jsem se s tím pracovat. Dnes vím, že ta ztráta je vlastně bipolární, tj. má i tu druhou stranu.

„Audi, náskok díky technice“

Opravdu nezáleží na tom zda to bude to či ono, ale podstata je opravdu v tom přestat hořekovat nad ztrátou a něco dělat. V mém případě je to např. ono zmíněné učení letecké techniky atd. Proč? Protože opět vím, že můj svět už nebude stejný a po té řadě znalostí, videí, knih vnímám věci tak nějak z jiné perspektivy. Nezávidím, ale беру si jen to co uznám za vhodné, a i v případě člověka, který něco vlastní co já ne, jsem vlastně naprosto v klidu.

Opět příklad, člověk který létá, vlastní letadlo a do toho já, který se jen učím. Ale dnes učeň, zítra .. mistr. A i kdyby se „nic“ nestalo tak tu jsou pořád znalosti, které Vám prostě nikdo nevezme.

Pochopitelně věc má jedno ale, dovednost se musí stát řekněme nějakou rutinou a ten Trigger (spouštěč), budík musí v hlavě prostě občas zazvonit. V tomto případě zazvonil a já si na chvíli odskočím. A vrátím se zase za nějaký čas. Přece jen je lepší pracovat na znalostech než jen melancholicky plkat.

Pozn.: Během revize, jakési úpravy, mi došlo, že ta poslední část zní trochu nesrozumitelně, navíc mi celá kapitola trochu nabobtnala a já chci něčím vyplnit ten prázdný prostor.

Na osvětlenou. Ten zmiňovaný odskok je z důvodu učení nebo nějaké nutné činnosti, praní, vaření, konzumace jídla atd. I když se dokážu poměrně dobře soustředit, neprokrastinovat, tak nedokážu psát na jeden záťah. Navíc to není nutné, a jednak to může být i únavné. Ono udržet mnohahodinovou pozornost u jedné činnosti není nic příjemného. Berte to tak, že mě to musí bavit, nepíšu z potřeby něco si dokazovat, ale tak nějak od srdce.

Jak jsem již zmínil má to trochu formu jistého deníku vděčnosti a ten se píše sekundárně na základě jiných činností. Upřímně asi by vypadalo divně kdybych tam měl napsané něco ve smyslu „*Dnes jsem napsal co jsem dělal*“. Nezakrytě uvádím, že jsem to párkrát udělal, ale bylo to v jiné knize a to z důvodu vysvětlení faktu jak neprokrastinovat.

Závěrem chci říct, že jsou činnosti které mají vysokou prioritu a pak činnosti které mají prioritu poněkud nižší. Tak i tak zpětně analyzuji užitečnost té či oné činnosti bez ohledu na jakési Paretovo pravidlo, což bez urážky považuji za nebetyčnou hloupost. Optimalizovat můžu, ale až na základě jisté zkušenosti. Skutečně je představa, že si vyselektuji činnosti a budu dělat jen jisté procento činností trochu lichá. Pak se Vám může lehce stát, že Vám něco v životě unikne. A vy o tom vlastně ani nebudete vědět. Konec kapitoly.

Další

Vrátil jsem k čtení článku o tom vojenském pilotovi a poslední co jsem tak nějak periferně zaznamenal bylo slovo *čekěj*. Asi by na tom nebylo nic divného, kdyby se po chvíli neobjevily další myšlenky o penězích. Prostě koupím, mám, nemám peníze nekoupím. Tečka. O to víc jakákoliv ztráta zamrzí.

Jasně, to je jedna možnost. Ale pak je tu možnost stížností, pláče, přesvědčování okolí, nebo varianta, že si prostě najdu jiné možnosti. Nemůžu být leteckým pilotem? Tak nebudu, ale co mě brání v tom, se o tyto věci zajímat? Učit se? Já takto vystudoval obor automatizační technika o jehož praktickém užití jsem měl občas taky pochybnosti, zejména v době kdy jsem dělal u českých drah a viděl, či znal lidi co byli prostě dál.

„Je to tvoje cesta“

Zapomeňte na to, že se stanete něčí kopií a pokud ano tak budete vždy jen kopie, originál bude tak i tak lepší. Mrkněte se na některé firmy v Číně, vždyť je to přece stejné, ne? Ano, takto lze uvažovat opravdu u všeho, příkladem budiž boty co jsem viděl v supermarketu ve slevě. Na první pohled v pohodě. Ale ... zkuste s nimi nachodit ročně mnoho kilometrů? Rovnou Vám řeknu výsledek. Do půl roku je po nich. Vyzkoušeno, ověřeno. Proto je třeba uvažovat jinak a dívat se i po kvalitě. Opět netvrdím, že je nutností mít to nejlepší a nejdražší, ale kvalita se v mnohých ohledech prostě nějak projeví. Ale pochopitelně taky nevydrží věčně. Ale .. opět ty boty. Goretex-ové boty vydrží o poznání více než ty za pár kaček. Výrobci opravdu nejsou tak hloupí a zákazníci občas taky. Říkám občas, protože někteří Vás budou do nekončena přesvědčovat o tom, že v tom není rozdíl, že jim vydržely ...

„Hovno, hovno, zlatá rybo“

Asi se nesluší mluvit sprostě, ale je to ustálené rčení, a tak to nechám tak. Podobně jako nechávám svou vulgární mluvu tam kde je, či patří. A opravdu si dávám pozor na to jak hovořím, je jedno za jaké situace. V případě pochybení se za své jednání i omluvím, a to i sám sobě. Není mým cílem hovořit jak jedinci, kteří ... jsou pryč.

Opět další věc. Vy jste zodpovědní za to, kdo je ve vašem okolí, s kým se kamarádíte, přátelíte a jak s ním hovoříte. A i to je dovednost na které je zapotřebí pracovat, podobně jak říkal Dušek, že jsou lidé co si něco přečtou a praxe žádná. Opět se vrátím k botám a vyvrátím to klišé. Už mám třetí boty za bezmála 4 tisíce korun a zatím jsem utratil pouze těch 800 Kč za ty nekvalitní které mi daly ono poznání.

„Čím větší hlupák tím více keců o penězích“

Takoví lidé jsou mi v jistém slovu odporní, v hubě cigáro, do toho chlast a změna žádná. A pořád dokola opakují to samé. Opět základ pro autosugesci. A jistěže mají pravdu, ale jen v rámci své pochybné reality.

Finanční prostředky jsou možností, ale jsou dovednosti, která vám chtě nechtě dají víc. Upřímně ani já jsem o ně občas moc nestál, protože sebou nesou jakousi bolest. Podobně jako když cvičíte a na druhý den se nemůžete pomalu pohnout. Nicméně se z toho časem stane zvyk a vy v tom pokračujete a ... takto jsem např. rozchodil namožené lýtko atd. A jediné co jsem si říkal, že uvidím. A za čas jsem si na to pomalu ani nevzpomněl.

Nebo taky ano. Podobně jako včera když jsem uvažoval nad tím, že je spousta mých zkušeností na „papíře“ a spousta v hlavě. A ty se den ode dne vrší.

„Když se spojí několik trpaslíků, nevznikne z nich obr“

V jistém ohledu měl ten Zeman pravdu. Ale taky ne, protože i ten trpaslík může uvažovat jako obr, podobně jako obr může uvažovat jako trpaslík. A co se stane, když začnu uvažovat jako ten obr? Začnu podobně jednat? Opět logicky, stanu se tím obrem. Byť jen v myšlenkách, jak říkala paní Janečková, dnes Hanačíková. A nebo to bylo naopak?

Je legrační se občas probírat minulostí a faktem, že se někteří lidé rádi zaobírají jakousi myšlenkou smyslu života, a to podstatné jim prostě unikne.

„Co se stane když?“

Můžete si to představit. Ponořte se do představy, že všechno máte. Zajímavé vidíte. A co se tak posunout, např. den poté. Co budete dělat? A už to slyším, no ehm, to ...

A je to tu, žádná vize, žádný další cíl, prostě nic. Chcete auto? Dostanete ho. Chcete dům? I to se asi časem dá, ale co s tím? Logicky to začne chátrat a ta „chvilková“ radost je ta tam. Ony ty uvozovky byly asi zbytečné, protože občas je ta radost opravdu letmá. Rozum si na to přivykne a vy začnete stagnovat. Dle mého soudu je opravdu úvaha na téma jakésiho smyslu zavádějící. Navíc zmizí podobně rychle jako to víno co jsem tu před pár dny měl, a které se tak hezky „rozzrůstalo“ o další a další láhve.

„Co budeme dělat?“

Coby? Opět se vrátím k tomu co tu tak umně okecávám. Podobně jako v době, kdy jsem si vytvořil nový účet na Facebooku a žvanil a žvanil. Až se začaly dostavovat jakési pochybnosti, varování, výhrůžky a já to ... ano zrušil. Ale stalo se, stalo, něco mi to dalo, něco vzalo, podstatné, že jsem se aspoň něco naučil.

A toto je věc kterou si taky uvědomuji. Minulost je hezká, ale rozvoj je dán rozvojem, nikoliv lpěním na tom, co je prostě pryč. A je šumafuk zda se tím zaobíráte pouze v myšlenkách, či tomu dáváte občas i reálnou podobu jakéhosi marného pokusu o oživení. Nyní hovořím o svém do té doby nejlepším telefonu, kterému se nafoukla baterie. A to do takové míry až ...

„Baterie v prdeli“

Tato hláška je z filmu *T. Orla, Cesta z města*. V době kdy ten film šel do kin jsem pracoval s představou, že se stanu programátorem. A vidíte, stalo se. Ale zadarmo to pochopitelně nebylo. Ale lpět na tom? Dalo mi to jistou míru poznání, ale .. nic ale. Už mi to nikdo nevezme. Naučil jsem jezdit s autem? Naučil. Jezdit na kole? Plavat? Opět, naučil, naučil. A i když chvílemi s touto dovedností nepracuji tak to neznamená, že se ztratila. A v případě, že se rozvíjím v jiné oblasti tak se opět nic neděje.

„Vše souvisí se vším“

Podobně jako s tím mobilem. Byl nejlepší? Byl. Je to jen věc. A zkušenost mi říká, že další opravdu problém nebude. Vzorec: Dovednost, znalost + praxe = výsledek. Jakmile do tohoto vzorce dosadíte jakékoliv hodnoty, logicky dostanete výsledek. Pochopitelně s tím, že záporné hodnoty ... Jasně, opět logicky nedovednost, neznalost neomlouvá. A nebo ... v tomto případě se dostaví něco „náhodného“ a možná i nechtěného. Ale takový je život ne?

„Osud, karma, teorie předurčení“

Když mi to tak jde a druzí neměli to štěstí. Opravdu? Já bych řekl, že prostě nechtěli. Lenost, lenost, lenost. Schválně se podívejte na to, jak se kripl neustále lituje. A přitom člověk, tedy já, pravidelně ty kripl elektrické vozíky vidí u nějaké té hospody.

No schválně, zkuste se politovat. Každý den si stoupněte před zrcadlo a řekněte si jací jste chudáci. A Guarda, ani gramatiku neumí a tu chybu nenašel.

„Našel, nenašel“

Zvládat emoce, umět s nimi pracovat, umět ovládat svůj rozum atd. opět klíčové věci, pořád se opakují, podobně jako se vrší tyto plky. Takže jinak, vzpomněl jsem si na Norbekova. A zejména jeho Absenci prohry. A rozhodně ... to nebyla náhoda.

Podobně jako není náhoda, že si dávám ráno i večer studenou sprchu, bez ohledu na fakt, že jsou takoví co jen nadávají, že jim např. zdražili teplou vodu. Nebo, že neteče atd. Výhoda vs. nevýhoda. Dá se to najít asi v každé činnosti která nám přijde tak nějak ee.

Opět, chování malého dítěte, je jedno v jakém věku. Opět lze lehce vysledovat, že jsou lidé kterým asi, opět ne náhodou, říkám přerostlá mimina. Za všechno můžou ti druzí a když není po jejich tak si stěžují, vřeští atd. Můžete být klidní, i já jsem se tak občas choval, např. v době kdy mě mi spolužáci dusili sněhem atd. Ale něco mi to přece jen dalo, cvičení. Ano, pochopil jsem, že snaha o nápravu skrze rodiče se mine účinkem. Takže opět století páry, samostatnost.

„Chceš chodit? Tak chod“

Věci časem přijdou zřejmé, ale v době co jsem začal denně chodit jsem také uvažoval nad tím, co budu dělat v případě, že mě znovu uvězní. A vidíte? Nestalo se. Uvádím to tu jako takovou připomínku toho, že si lze hledat argumenty proč to nejde, ale taky lze hledat příležitosti, jak to udělat. A i když se to může zdát úsměvné tak jsem řešil i ty boty. A moc dobře jsem věděl, že další můžou být problém. Bez peněz.

Uběhly 3 roky a já ušel docela hodně kilometrů, vystřídal několik párů bot a zažil i pár pádů, odřel si ruce, koleno, zničil několik riflí, a tak můžu pokračovat. Když to přepočtu na peníze.

Ok, suma sumárum, boty vesměs zdarma, rifle max. 15kč kus, trička zadarmo, ruce se zahojily tak nějak samy.

„Výlet se prostě nekoná“

Nebudu si nic namlouvat, ale konal, ale asi byl jiný, než o kterém jsem uvažoval. Opět ta iluze. Co mi tehdy říkal Rozum? Co mé EGO? Paradox, ale už si to nepamatuji, nějaká ta pochybnost, ale to je asi vše. Dnes je všechno stejně jiné, zkušenost, píšu knihy, nějaká čtenářská základna tu je. Není důvod ke stížnostem. A i peníze nějaké zbyly.

„Kdybych to tenkrát věděl“

V tom je asi ten fór, já tomu tak nějak věřil, věřil jsem, že dodělám školu, že se stanu vývojářem, že dodělám svůj USB DAC, že se naučím další věci z elektroniky, naučím se létat. Pamatuji si jak dnes, když jsem pomalu každému na potkání říkal, že je Siemens VDO má vysněná firma. Tedy každému, v mém pojetí reality jsem stejně moc kamarádů a známých nikdy neměl. Já tomu opravdu věřil, a to tak silně, že jsem ani netušil, že ten Concorde na tom peřináči, co jsem jako dítě měl, vlastně vytýčil můj osud. Že ten Barbar Conan na kterého jsem se během cvičení díval, formoval moji mladou dušičku.

Jen tak na okraj, co je lepší? Vidět výsledek, nebo k němu jít? Není na konci zklamání? Nejsem tak dobrý? Nikdy nebudu tak dobrý? To není možné? Na to nemáš? Mám pokračovat?

„Poslouchej hlas svého srdce“

Tancuj

Můžete být klidní, opět jsem ten nápis prostě jen vypočul z toho co nyní poslouchám. Ano, znalost jazyků, je jedno zda je to slovenština, čeština, angličtina, či něco dalšího, je nepopíratelnou výhodou.

Ani mě nepřekvapuje to, že jsem svého času uvažoval nad tím, jak byl schopen Kennedy přečíst tolik knih. Někde jsem to četl, pochopitelně, ale i kdyby to nebyla pravda tak je pravdou, že jsou lidé nahoře docela sečtělí. Proč o tom hovořím? Je to prosté, i já se snažím např. během vaření či jiné činnosti poslouchat namluvené knihy, poslouchám je občas i v noci, před usnutím. A přiznám se i během něj.

„Kde na to bereš čas?“

Otázka, vs odpověď. Takže nejprve .. Svého času jsem viděl nějaký rozhovor s Norbekovem a i když tam bylo v úvodu řečeno, že bude odpovídat na otázky, tak se nakonec rozpovídal tak, že lidi jen mlčky poslouchali. Závěr? Zmínil fakt, že tak nějak pracoval s intuicí, a vlastně tak nějak odpovídal, na to co by se lidé nespíš ptali. Což jsem ani já jako posluchač nemohl popřít. Jednak jsem nebyl zvědavý na věci, které jsem znal z jeho knihy, a taky jsem byl v očekávání o čem bude hovořit. A musel jsem uznat, že mi četl jako by z duše. Nevím, ale kolikrát mi to psaní nedává ani hlavu ani patu, ale s odstupem to vypadá jinak.

Odpovím na otázku. Z knihy *7 návyků skutečně efektivních lidí* jsem získal určité dovednosti které jen aplikuji v praxi. Jednak jsem se naučil používat telefon, nebo spíš nepoužívat. Dále jsem zrušil všechny naprosto neúčinné aktivity a nahradil je jinými. Mezi ně patří .. čtení zpráv, sledování televize, poslouchání rozhlasu atd. Na jedné straně úspora peněz (poplatky), na druhé i času. A ten pak rozdělují na věci nezbytné a pak ty které považuji za zajímavé.

Zapomeňte na to, že jsem tak velký masochista, že se od rána do večera jen učím, či dělám nějaké únavné činnosti, nic takového. Věci se snažím optimalizovat, hledám lepší zdroje pro rozvoj, naučil jsem se např. rychleji vařit, pravidelně uklízet atd. Ono se to nezdá, ale odkládání k ničemu skutečně není.

„Co můžeš udělat hned, udělej hned“

Jednak si tím vyčistím hlavu od výčitek, že to ještě není a pak se dostaví blažený pocit, že už to je. Dále sleduji užitečnost té či oné činnosti (již zmíněno).

- Slouží to rozvoji?
- Slouží to mojí osobě?
- Co mě to má naučit?
- Opakuje se tato činnost?

Takto můžu ve výčtu pokračovat. I nutná a nudná komunikace se dá minimalizovat přípravou. V případě čekání hledám další aktivitu. Čekám v řadě? Žádný problém, sleduji okolí atd.

Klidně můžete i cvičit. Pochopitelně duchovně. Příklad, něco mi vadí? Sleduji se, nereaguji, nebo jsem velmi strohý v reakci. Klidně nechám druhou stranu vykecávat a jasně dávám najevo svou „nepozornost“.

„Já mluvím sám se sebou“

Toto jsem se taky naučil v různých „rovinách“. Jednak poznám nezáměr druhé strany, čas kdy ukončit komunikaci, jednak se tak dokážu taky chovat. S oblibou říkám „Svět není spravedlivý, pes žere psa, silný slabšího“. Spravedlnost slouží mě, nějaký pocit se někomu zavděčit je zcela lichý. Už dávno jsem poznal, když mi někdo brnká na city.

Dnes docela chápu a vnímám přínos být omezen na příjmu finančních prostředků. Člověk se pak začne chovat přirozeně a lehce odhalí lež, faleš, či snahu vás prach sprostě okrást. A je jedno zda je to lékař skrze nějaký poplatek či nájemce atd.

„Nemám, nemám, ber to na vědomí“

Opět se můžu vrátit k tomu tanci tj. tančím jak druhá strana píská. A, že to dokáže být velice otravné. Ale i takový to nevydrží věčně. Znovu, kniha *Transformace vědomí* (T. Kelter). Další věc, kterou jsem vzal za své a okamžitě ji začal aplikovat do své reality. A vlastně si „navždy“ zapamatoval, že to ty entity prostě nevydrží. A že je tu něco vyššího co nás tak nějak chrání.

„Proto ty zkoušky?“

Život беру jako sérii zkoušek, udělám, posunu se dál, neudělám, zkouška se opakuje. A to až do situace, že ji začneme vnímat jako trest, znovu a znovu. Opět dovednost, kterou mám neuvěřitelně zmačnutou, a pokud něco nechci udělat, tak to prostě neudělám. Ale opravdu se mě neptejte jak to dělám. Je to jako opačné přání, něco nechci a ono se to prostě nestane. Na jedné straně můžu pracovat s myšlenkou, že to pro podvědomí nic neznamena, ale když něco funguje? Proč se v tom babrat?

„Špatně znamená dobře“

Chcete příklad? Tak tady je. Bývalý soused, docela nepříjemné stvoření, ale bydlel tu, a občas byl na tom finančně lépe. A bránit se drobné úsluze? Opět příklad práce pro charitu, občas dobře, občas to bylo i méně příjemné. Vráťím se zpět. Prostě mě občas požádal o jakýsi donos, pochopitelně za finanční kompenzaci. Ale jo, chodím, nemám problém něco donést, zejména k faktu, že takto donesu i sobě. Pomíním fakt

jakési sugesce. Nosíte pivo? Pro podvědomí, ale i pro tělo jasná informace, nosím pivo.

„Donesenec vs. nalezenec“

Všechno je opravdu o tom přístupu. Takto jsem si pojmenoval ty piva. A i když to zní divně, opravdu se občas i nějaký nalezenec našel. Věc má pochopitelně i odvrácenou tvář. Protistrana to může začít zneužívat. Jenže. Občas jsem reálně zjistil, že jakási vychytralost prostě neprochází.

„Zlou, zlou předeš to nit, chtěla si krále ošidit“

Nedělejte si iluze, ale ochočit si vlka může přinést nejedno nepříjemné zjištění. A podobné je to i se mnou. Není pro mě? Odměna žádná? Těžko se to vysvětluje, ale ta moje intuice začne fungovat tak nějak jinak. Tu zavřený obchod, tu nejde telefon odblokovat atd. Věci najdou hrají v můj prospěch.

Příkladem budiž opět ta zmíněná charita. V době co jsem tam pobýval jsem měl jistou činnost řekněme určenou. Nemusel jsem vstávat brzy a odpracované hodiny vycházely cca. jak měly. Podobně jako finance, které se objevily přesně když jsem je potřeboval, a dokonce i ve výši jaké jsem potřeboval. Ale zpět. Pochopitelně vedení špekulovalo nad tím, že bych mohl ráno uklízet atd. Což se přirozeně nelíbilo mě. Nebudeme si nic namlouvat, ale dělat mukla vlastně za nic, bylo i na mě docela DOST. Co se stalo? Nic, dříve než se jim ten nápad podařilo „realizovat“ jsem z charity odešel. A opět asi ne náhodou přesně s částkou, která mě pokryla kauci na ubytovně.

Opět to bylo s odstupem času tak logické, jako kostičky domina. Když se tak ohlížím zpět, tak v ničem nevidím nic náhodného. Všechno se dá nějak dohledat, vím z čeho to plyne, ale kdybych to měl celé popsat tak bych tím asi čtenáře unudil, a vyšlo by to na mnoho a mnoho i docela nezajímavých publikací.

Někdy v tom byl zcela jasný záměr, někde jen shoda okolností. Což je v principu taky náhoda, takže v tom byl vlastně opět nějaký záměr. Pouze skrytý za „oponu“ něčí reality.

Ano, svět je divadlo a vy jste diváci, pozorovatelé, trpaslíci v těle obra či obr v těle trpaslíka.

„Marku ty jsi tak velký muž“ Johana

Ach ty moje bulíky, už je mám zase na nose. Ne, nic si nenamlouvejme, ženy ví co chtějí, tedy občas. Pro mě je nicméně podstatné, co chci já. A vlastnictví se v tomto kontextu nevylučuje, byť je jak z jedné či druhé strany vlastně jen ryzí iluzí. Občas opravdu nezaškodí trochu si počkat, až se druhá strana vyblbne, vyřve, uklidní a pak bude zase dobře.

Ano, na začátku této knihy bylo taky přání. A to znělo, že chci psát v poněkud větším klidu, než tomu bylo v minulosti. Neříkám, že chci, aby se z toho stalo něco nudného, ale po tom co jsem zažil, si trochu klidu řekněme zasloužím.

„Jaké si to uděláš, takové to máš“

Sklenice poloplná, či poloprázdná, asi to znáte. Vše je o tom, jak k tomu člověk přistupuje. Na druhé straně už jsem byl párkrát ve vytržení z toho co mi „Bůh“ tzv. přichystal. Ale nakonec je tu vlastně jen a jen ta zkušenost.

Na závěr pro pobavení. Když jsem chodil kolem jednoho paneláku tak tam pravidelně postával takový týpek a já ho nazýval **hulič**. Tak trochu po vzoru chrliče. Např z úvodu k filmu *Lola běží o život*.

„Co to neseš?“

Až ten film uvidíte tak asi pochopíte její úsměv. Konec kapitoly.

Nemám rád

Jelikož jsem praktik a rád se uchyluji k tomu popsat situaci na konkrétním příkladu, tak hned úvodem přejdu k příběhu řekněme jednoho youtubera. Záměrně zde neuvedu, o koho jde, jednak není cílem někoho poškodit, a navíc celé té situaci tak trochu nerozumím, v kontextu nějaké zášti, která se na hlavu dotyčné osoby snesla.

Tento člověk udělal nějaký test zařízení z Lídlu. V kontextu s tím použil i zařízení o poznání dražší a jal se udělat tzv. nezávislý test. Upřímně ani jsem to celé nesledoval, ale to co se na jeho hlavu sesypalo bylo zajímavou ukázkou toho ..

„Má pravda budiž zákon“

Už jsem to zažil mnohokrát, reakce ve stylu já bych to udělal lépe, bylo to plné nepravd atd. Něco ve stylu dezinformace atd. Ale ruku na srdce kdo z nás dělá věci nejlépe? Kde je řečené, že já jsem zárukou těch opravdu pravdivých pravd? Odpověď nasnadě, ozvalo se pouze mé EGO. No a tak si milý youtuber připsal na svůj vrub pár nehezkých REKLAM.

Ano, takto to je. Představte si situaci. Média o mě napíší nějaký nepravdivý údaj, vytáhnou něco z mé minulosti a já se začnu soudit. (Rozum). Nějak se to otočilo, ne? EGO, do toho Rozum a už to jede. Akce střídá reakci a pokud je ten dotyčný youtuber chytrý, tak to prostě nechá tak. Pár lidí se najde a zbytek nad tím stejně časem mávne rukou. Nebo vlastně nebudou vědět o co se jednalo.

Podstata? V mém případě je to jednoduché, jmenuji se Marek Quarda, bydlím nyní v Kopřivnici (možná i na Vlčině) a rozhodně nemám problém jakékoliv konfrontace. Ano, toho se lidi obecně bojí. A tak diskutují pod různými anonymními Nick-y (přezdívkami) a všude píšou vlastně jedno a to samé.

Podstata? Ta je prostá. Face to face (tváří tvář) si to nikdy nedovolí říct, protože za svou osobu by na to neměli „koule“.

Pamatuji si např. dobu kdy jsem napsal jednomu politikovi z Českých Budějovic mail. Odpověděl mi něco ve stylu, že jsem anonym, a že bych mu to do očí nikdy neřekl. Ano, v jistém smyslu má pravdu, nic bych tím nezískal, protože žít jakoukoliv zášť nic dobrého nepřináší. Pravda je taková, že to člověka tak i tak něco naučí.

„Já tě zabiju“

I to jsem zažil. Od jedince který byl v mé blízkosti. Nic příjemného a rozhodně jsem měl nesrovnatelně větší strach, než v době kdy mi někdo napsal, že bych se měl léčit atd. Což je na Facebooku docela běžný standard. Nevěříte? Můžete se mrknout do diskuzí pod nějakým médiem. A něco hezkého tam připsat.

„Kdyby mě to mělo zničit, tak se tak dávno stane“

Nestalo. V té době se dostavila policie české republiky s pouhopouhým dotazem. A dotyčný zmizel ve svém pokoji. Nic z toho nebyla náhoda. Policie se dostavila na základě jiného šetření, a protože slyšeli z jiného bytu řev tak se logicky přišli „doptat“.

Vidíte. Na jedné straně banální situace, nějaká zášť nad „spackaným“ testem (viz ten youtuber) a na druhé vyhrůžka smrtí. Tak i tak je dnes, dnes, a nic z toho není vlastně pravda. Agresor je mrtev a opět v tom nelze hledat náhodu. Ale po vzoru toho co jsem již svého času psal, byl tvůrcem svého osudu jen a jen o sám.

„Co seješ sklízíš“

Opět si musím připomínat, že to jak žiji, je jen důsledkem toho jak jsem jednal v minulosti, a že je minulost iluzí. A vlastně i přítomnost, byť ten

dotyčný argumentoval jinak. Ale zajímal by Vás názor živé mrtvoly s vředem na břichu? Názor člověka s bohatou kriminální historií? Názor netáhla, co jen spekuluje jak druhého okrást?

Opět názorná ukázka toho co lidí řeší, jaké banality, místo toho, aby se zaměřili na sebe, na svůj rozvoj. Podobně jako to musím chtět nechtět udělat i já sám.

Jen tak na okraj. Pokud musím proti někomu otočit své EGO, tak to dělám skrze sebe, na oko začnu urážet sebe, pochopitelně s uvědoměním toho proč tak činím. Ze zkušenosti opět vím, že na to lidé většinou reagovat neumí. Chybí jím „attack“ (útok) na který by se mohli jako by napojit. Opět se odkážu na knihu *Transformaci vědomí*. Tato dovednost vyžaduje určité pochopení a rozepisovat se na toto téma nechci, protože bych vlastně jen opisoval něco co už je napsané. Někým v tomto směru lepším.

Znovu, kopie čehokoliv nemá moc smyslu, podobně jako parazitování na cizí tvorbě, ať je jakákoliv. Zášť obecně přitahuje zášť, zloba zlobu, v tomto je podstata zákonu přitažlivosti. Opět obecně, chcete být bohatí? Úspěšní? Schopní? Komunikativní? Sečtělí? Tak pro to něco dělejte. Podobně jako „Mít se rád“. Co myslíte, že si říkám před usnutím? Pořád dokola, větičky z knihy *Láska* (viz seznam na konci) kterou jsem psal před mnoha a mnoha lety. A na základě čeho? Čtyři dohody, Pátá dohoda, Kabalion, Kabala, Základy autohypnózy, Transformace vědomí atd. Knihy, které jsou minimálně pro mě až neuvěřitelně profláknuté, a velmi pravdivé.

Podobně jako manuály k programování, letectví, elektronice atd. A přibývají další a další. Podobně jako píší další věc, která nejspíš nebude .. no náhodná.

Já se toho asi nezbavím co?

Dopl. Opět jsem po čase zjistil přesně to co se dalo čekat. Dotyčný youtuber měl díky té uměle vyvolané zášti minimálně dvakrát větší sledovanost. Pravda je, že protistrana přišla s informací, že to bylo z jiného důvodu, ale já sleduji výsledek, domněnky řešit nepotřebuji. Navíc jsem si nevšiml, že by to nějak řešil, vydal další video, a pokračuje jak by se nechumelilo.

I takto se dá pracovat s emocí. Podobně jako jiný youtuber, pár lidí zablokoval, pokračoval ve své tvorbě a po čase došly protistraně protiargumenty.

„Já proti němu vlastně nic nemám“

Jak se to říká? Nehas co tě nepálí. Co nemůžu ovlivnit nechávám tak, neřeším to. Když mi něco vadí tak to dám slušně najevo a tím většinou končím. Ti lidé se buď změní sami, nebo se prostě nezmění. Každá věc zmizí za předpokladu, že to necháte být. Opět v analogii ohniště. Když jej neudržíte? Co se časem stane? Dobře, můžete namítnout, že to živí protistrana. Ale to je realita těch lidí, nikoliv ta vaše. A není nic nejjednoduššího než nevšímavost.

„Víš já nemám čas“

A v případě hodně nesnesitelného jedince zahajuji strategii výmluv, švejkování. A i to mi docela jde.

Strach

Asi znáte to rčení, že člověk míní a Bůh mění. Toto je opět podstata toho co mě napadla. Věci kterou mám na mysli v kontextu toho co se opravdu děje.

Očekával jsem změnu, nepřišla. Pomyslel jsem na něco nepříjemného a ono se to jak na potvoru stalo. V tom je síla strachu (Emoce). Strach aktivuje náš Rozum a pochopitelně i EGO. Asi sami víte, je to velice silné. A někdy tak moc, že je dotyčný paralyzovaný, uvažuje o sebevraždě a v případě násilnické povahy, opačně, o vraždě. Zda to učiní není věci náhody, ale okolností. Dopad je pochopitelně zničující. Vězení, na mnoho let.

Problém je v tom, že si toho druhá strana může být vědoma, ale v tomto jde racionální uvažování zcela stranou. Opět, princip sebeřízení. Pokud si projdu podobnou zkušeností tak vím jak jednat. A strach se vytratí.

Ve své podstatě je to opět námět na autosugesci, autohypnózu, protože vy jste tím kdo přijde s argumentem zkušenost a Rozum jen akceptuje situaci s tím, že jako by odpoví, jasně, znám.

„Znalosti slouží svému účelu“

I já jsem svého času žil v deziluzi toho, že jsou velmi bohatí lidé nadáni nějakými nadpřirozenými schopnostmi, a přitom se to dá jen naučit, skrze knihy, skrze praxi, uvědomění. A v určité fázi života zjistíte, že si možnosti co dělat, co nikoliv, jak žít, či jak nežít, určujete vlastně sami.

Opět analogie. Loď, držíte kormidlo, přichází bouře a vy se snažíte udržet směr, mimo to se snažíte o činnosti nutné k přežití. Loď ztroskotá? Opět, nikoliv náhodou. Pustý ostrov? Opět přichází akce, šmejdím kolem dle knihy *Kam se poděl můj sýr?* Jako myška šmejdilka. A učím se novým dovednostem. Žiji, tedy JSEM.

A strach? Občas nějaký je, ale začas se situace ozřejmí a já se ji nějak přizpůsobím. Nebo ...

Nic nebo. Základem automatizace je zpětná vazba. Podle ní upravím vstup. A tak dokola. Nějaká nová neznámá akce? Pak reakce. Nebo se vracím k činnostem které jsou známé, které, znovu se budu opakovat, slouží k rozvoji, k obživě atd.

A asi opět ne náhodou mám v plánu koupit další sýr. A přitom to před pár měsíci vypadalo .. Opět Rozum a situace v minulosti.

„Kdybych to býval věděl“

To co zde popisuji je prosté. Máte strach? Tak se soustředte na dech, normálně se hluboce „vydýchejte“. A pak začněte něco dělat, fantazii se meze nekladou, uvařte, uklidte, prostě odvedte svou pozornost jinam. I kdyby násilím, i kdyby to „nešlo“. Poznám to podle sebe, strach dokáže hodně paralyzovat. Když vedle v pokoji vyřvává ožralý soused o kterém víte. Víte, nevíte, jak jsem psal, soustředte se na jinou činnost. Za pár hodin, za den to zmizí a pak už to je jen a jen v hlavě. Nebo zjistíte, že řve jen pro „sebe“ a s Vámi to stejně nemá co dělat. Podobně jako opice v zoo, vřeští a co? Jdu k výběhu kde se vyhřívají lvi. Uvidíte ten diametrální rozdíl. Podobně jako tlustá cigánka vs. krásná sebevědomá žena která otevírá např. Audi RSQ8.

„Bez tak je to ... ano kurva“

Opět. Zkuste si říct, že jste to vy. Je jedno zda žena, či muž. Jak by Vám bylo, kdybyste skrze svou „socko“ osobu o sobě takto hovořili? Ano, každý vidí jen to co vidět chce. Opět chudí lidé vidí ty chudé. Vidí zloděje atd.

Netvrdím, že neexistují, ale stejně s tím nic nenaděláte. Takže proč si těmito myšlenkami kazit den?

Práce

Procházeje se venku mě opět napadla myšlenka o tom, že je docela prima pracovat s myšlenkou náhody. Náhodou jsem si donesl sýry, náhodou ...

Po sérii činností, které zahrnovaly krájení chleba, vytírání chodby, hygienu, snídani, jsem uvažoval nad tím co budu dělat. Opravdu nemám problém s činností, ale občas je třeba věci priorityzovat. A i když je psaní super zábava, tak na ní není postavená má existence. Vlastně mi to pomáhá pochopit věci co se dějí, analyzovat události, které se staly, a hlavně si dát do kontextu činnosti které slouží rozvoji. Občas se dostaví pochybnost, ale jakmile člověk jednou vypluje tak o návratu nemůže být řeč.

Ze zvědavosti otevírám diskuzi, která vznikla na základě článku o tom, že chybí IT odborníci. Vzpomínky, o tom co ...

„Tvůj pohled neuhýbá před tím, co vidí - jen čekáš, kdy se probudíš.“

Časem dojde člověk k poznání, že ty věci vnímá tak nějak jinak. Vím co se v těch firmách děje, vím co vedení zkouší, jaká hra se tam „hraje“, jaké jsou platové možnosti atd. A taky vím, že jsem tu já a svět kolem. A jen já si vlastně určuji, jaké to bude. Byť třeba jen skrze myšlenky. Ale ty časem zesílili natolik, že bych se choval za každé situace vlastně pro mě velmi předvídatelně, v klidu.

Nyní představa. Místnost, v ní židle, stůl, na stole sklenice s vodou, nějaké sklenice a já čekám až přijde šéf. Pohledem zkoumám okolí, koukám na hodiny, okno, dívám se na strop s klimatizací.

„Nějak se ochladilo“

Konec představy, opouštím tuto realitu. Důvod je velmi nasnadě. Už jsem ušel moc dlouhou cestu, aby čekal na někoho, kdo má o něčem rozhodnout.

Problém není s představou, ale v okamžiku kdy začnete chápat systém, pochopíte i fakt jak utvářet pravidla, jak si tu místnost přetvořit k obrazu svému, jak si plánovat činnosti, či jak jednat z lidmi. Nejste pan Z (zaměstnanec), ale pan Š (šéf), majitel, owner (vlastník), ten ... prostě ten nahoře, ke kterému ti lidé vzhlíží. Ano, i toto může být součástí vaší vize, představy.

„Chcete si na Vlčině zřídit harém?“

Zní to zvláště, ale v určitém okamžiku Vás lidé začnou vidět jinak. Začnou z legrace říkat to co si vlastně v duchu přejete, skrytá přání, které vlastně jen tak vybublají na povrch. A jde jen o to je s lehkostí přijmout a ani na ně nereagovat. Opět se budu opakovat, ale humor má jednu zvláštnost, buď si to hlupák vezme osobně a nebo se vtipu jen zasměje a tak nějak v duchu tuší, že byl přistižen při „lži“.

„Jaký chcete plat?“

S úsměvem odpovídám: „Milion, denně ... pochopitelně v dolarech“. Chvilu ticha. Myšlenkou jsem zpět ve firmě, tentokrát sedím a vyjednávám o platě. Usmívám se a zcela upřímně koukám šéfovi do jeho nechápavých očí.

Ano, takto to opravdu je. Na začátku máte nápad, sen, vizi, pak děláte věci jak nejlépe dovedete, učíte se, projdete si obrovskou sérii zkoušek. výběrových řízení, komunikujete s lidmi, píšete, čtete, cvičíte, učíte se, děláte mnoho činnosti, které jsou občas i únavné a s nejistým výsledkem. Přichází klid, uvažujete jinak, analyzujete věci z ptačí perspektivy. Firma, vstup, výstup, kalkulace, doprava atd. Vše je jen a jen představa.

Říkám tomu podnikání na nečisto. Taková hra, kterou okolí nevnímá. Vytratí se pochybnosti, vnitřní soud a každý den zavíráte s tím, že je to pryč.

A já se vsadím podle komentářů co tu píšete že jste jen troll a berete průměrnou českou mzdu, protože takhle zakomplexovaný člověk, co musí pod všechny komentáře jednoho článku všem cpat, jak si vydělává, je většinou chudý člověk, co si něco musí dokázat nebo ostatním

I takto se dají sbírat zkušenosti. Až na to ... Kde je řečeno co dotyčný vnímá? Jak má nastavené životní priority a co vlastně vidí. A to je věc, která mě taky může vrátit zpět na zemi. Ale opět v analogii mám obracet kormidlo lodi? Dochází zásoby? Nejsou peníze? A co? A, že jsem takový či makový? Předpokládám, jako že to vím, že i ti nejúspěšnější lidé na světě byli v situaci, že čelili nějaké zášti, nepřejícnosti atd. Ale proč takové lidi přesvědčovat? Do vaší reality takový člověk stejně neuvidí i kdyby jste denně vystupovali z BMW řady 7 a nevědomky ho míjeli při přecházení ulice.

Pochopitelně věc se má tak, že to analyzuji, popřeji mu hezký den, poděkuji za názor, komentář a popřemýšlím, zda není na pozadí něco čemu bych se měl věnovat, indicie, která mi např. říká, že se nemám podobným diskuzím věnovat a tuto pseudočinnost opravdu ukončit.

Proč? Odpověď je prostá. Protože bych se mu mohl podobat, a to asi nechci. A nerad bych se v budoucnosti dožil situace, že bych si řekl.

„Nic mě to nenaučilo a jsem pořád tam kde jsem“

Což je vlastně „příběh“ jedněch obyvatelů jedné ubytovny, kteří dnes (či včera) řešili, že ten či onen udělal toto a, že by se měl starat o sebe. Paradox co? Slyšíte to?

„Už se perou, už se perou, já to říkala ze začátku, že si čumáky rozbijou,, (film Slunce seno a pár facek)

Tak to prostě chodí. Během psaní tohoto se dotyční začali vzájemně napadat a se mnou to opět nemá co dělat. Takže kde je pravda? Kde jsou moje miliardy? Prsteny? Opět představa, vizualizace. Podobné je to opravdu s tou prací. Pamatuji si dodnes na názory, že jsem na něco starý, že je mi to k ničemu nebude, že ... A legrační, že ti dotyční Trollové, sousedi, lidé co takto uvažují jsou pořád tam kde byli. Divné, co?

Proč by to bylo divné. Prostě čekám až si mě někdo všimne, nebo se budu ukájet myšlenkou, že se to nikdy nezmění. Což je samozřejmě hloupost. Prošel jsem si mnoha obory, zažil spoustu firem, tu jsem seděl a tady taky, tam kde sedíš ty. Jako ten obr Koloděj z pohádky *Dlouhý široký a krátkozraký*. A nejspíš vznikla podobně jako tento blábol, co zrovna píše, prostě náhodou.

Omyl. Už jsem to psal mnohokrát, x krát jsem to zažil. Něco děláte, něco se učíte, rozvíjíte se a pracovní příležitosti se prostě objeví, zmizí, podle toho zda to poptáváte či nikoliv.

„Trh vše vyřeší“

Neviditelná ruka trhu, zákonitosti které se dají pochopit, přijmout, využít, ale záleží jen na tom postoji. Na tom, jak věci přijímáte, opět zda se učíte atd. Nic se neděje náhodou. Ale podobně jako lidé, to funguje na principu, chci, nechci.

Mnohokrát jsem uvažoval nad tím, co mě to má naučit? Proč jsou určití lidé v mé realitě, v čem dělám chyby a co mi to má říct.

„Tak jsem šlápl do hovna, no ...“

Když se vrátím k té práci tak není problém do práce nastoupit, něco se naučit a jít jinam. Ale řešit, že jsem málo placený? Změní se tím něco? Tedy za předpokladu, že nejdu za šéfem s tím, že chci zvýšit plat. A, že to nejde? Že znám výsledek?

Jinak. Chtěl jsem nový počítač. Dnes ho mám, logicky. Ale to jak jsem k tomu došel je stejně logické. Ale bez akce? Kdybych si neprošel všechny ty „možnosti“? Viděl bych tu cestu na konci? A stál bych na tom pomyslném posledním rozcestí? Nemyslím si. Není akce, není zkušenost. Co by se stalo kdyby ti lidé nepsali i to jaký jsem blázen, že dělám věci špatně atd. Já bych řekl, že bych možná ani nikde nedošel, nedoplul. Cesta by se prostě nekonala. Zvyknout si na nesouhlas není zas takový problém, takže v čem je problém?

V business-e to platí jak by smet. Přijdu s nápadem nové technologie? Budu propouštět lidi? Bude nutná rekvalifikace? Nabírání nových, řekněme čerstvých? Pak není nic „lepšího“ než poslouchat ty odmítače, ty pochybovače, lidi co si umí jen stěžovat. A jsem tam kde jsou oni.

„V prdeli“

Pamatujete si film Dědictví? A zejména pak ten nápad s tou vodou jeho kamarádů? Přesně to bych jim řekl. Máš nápad? Tak ho realizuj, ale sám. Pokud to není součástí mé vize tak se tím otevírá možnost. A opravdu záleží na Vás, zda se ji chytíte, či nikoliv. Zda chápete, že skrze tyto řádky usiluji o vaši samostatnost. Ano, chci proaktivní lidi, co se nebojí se učit, co jsou schopni samostatného řízení a přijdou za mnou až s výsledkem.

„Že to nejde?“

Jistěže to jde, vím to podle sebe. V opačném případě bych to dotyčnému ukázal a pak ruku nasměřoval směrem ke dveřím a řekl ... To asi tušíte. Konec kapitoly.

Neděje

Jdu si ohřát čočku, otevřu zprávy a co nevidím, informace o nějaké letecké nehodě. A do toho já, co studuji leteckou techniku. Proč se mi to děje?

„Tak bude k obědu čočka“

Už je to mnoho let, co jsem v obchodě s příznačným názvem Hruška kupoval fazole. Sotva jsem do košíku vložil poslední, přišel pán s podobnou žádostí. Prohodili jsme pár slov a s úsměvem odešel s předchozím tvrzením. Nic se neděje, mohl jsem mu jedny dát, ale proč to hrotit? Záleží na tom?

Podobně přistupuji k tomu, že se mi zprávy o letectví objevují zcela automaticky, o to víc, co se o tuto problematiku zajímám. Zákon přitažlivosti, klasika. A nehody k životu prostě patří. Ale vím, že se nehody nestávají náhodou a do cizí reality nevidím. Je to smutné? Je, není. Opět, může mi to poskytnout informaci, poučení a taky ve mně vyvolat asi nechtěnou emoci zvanou SEBELÍTOST.

Proč? Je to prosté. Těm dotyčným to nepomůže, nejsem vyšetřoval, mé názory stejně lidi neberou moc na zřetel, takže koho vlastně lituji? Odpověď je prostá, sebe. Podobně jako nějaký vnitřní soud. Jsem socka? Tak jsem. Může se to změnit? Může, opět asi ne náhodou. A to je věc, kterou můžu ovlivnit. Dovednost, znalosti mohou sloužit. Jednak mi, jednak někomu jinému. Forma je taková, či maková. Mohou to být zkušenosti, znalosti, ale i dovednost něco vyrábět, poskytovat služby, cokoliv.

„Za každým svým činem hledej sebe“

Když se vrátím k té nehodě, tak číst tu zprávu nemá cenu. Chybí informace o tom co se stalo, podrobnosti proč se tak stalo atd. Článek

má pochopitelně jiný cíl. Zasáhnout vaše emoce (EGO) a skrze vaši sebelítost (Rozum) zotročit vaši duši.

Nevěříte? Ale takto to je. Proč myslíte, že to ti novináři dělají? Chcete informace? Pak čtěte knihy, sledujte výuková videa, sledujte, pozorujte. Učte se. Ten Lenin nebyl blbec když říkal „*Učit se, učit se, učit se*„. V tomto bych ho opravdu bral vážně. Podobně jako mi svého času někdo v diskuzi napsal ať se jdu raději učit.

„Potopená, zásah“

Nebo to bylo naopak? Takže asi tak. Jisté periodikum, které je známé šířením pochybných informací, ne iDnes to tentokrát nebylo, přišlo s tím, že

V Irsku chtějí ochránci zvířat postavit vor pro mrože Valliho. Zvíře „cestuje“ podél pobřeží a odpočívá v zaparkovaných člunech a lodích. Majitelé však nejsou příliš spokojeni s takovým hostem, protože váha Valliho je asi 800 kilogramů. Cestovatel již potopil více než jedno plavidlo.

Připojili hezké video, Valli nám zamával a je to. Dotyční poškození si nejspíš hořekují, vy se smějete a mají Vás.

Nevěříte? Takže jinak. Váš Rozum skutečně podvědomě nasaje celou tuto informaci a oči si nevědomky přečtou i to co je pod tím. Bez ohledu zda si to vědomě přečtete. Je to v zorném poli? Je, takže to logicky vidíte. A už dávno jsem zjistil, že člověk občas vidí více, aniž by to tušil. A co lépe dokáže i predikovat. Příklad, dívám se na video, stopnu si to, následuje myšlenka a hle oni vlastně vysvětlují to na co jsem se v duchu „ptal“. A čím více se učíte, tím více je to patrné. Opět náhodu v tom nehledejte.

Jeden rozdíl tu je. Pokud kormidlo, knipl, letadlo, loď, znáte, tak je řízení věcí návyku, vědomého pochopitelně. Sami si určujete, co chcete a co ne. Ale v případě toho, že jste nepřítomní? Podobně jako já? Tak je to v režii někoho jiného, např. novinářů, politiků atd.

„Opravdu věříte, že si Bureš koupil iDnes náhodou?“

To, že ho to ve výsledku zničí je věcí jinou, ale na tom Titaniku jste i vy. A je na vás co uděláte. A v případě, že nevíte která páčka, tak Vás opět převezme jiný „pastýř“ a vy budete pořád tvrdit, že ... se uměl Quarda narodit (či někdo jiný), že měl Quarda prostě větší štěstí a vy ne. SorryJako.

Jinak. Vráťím se zpět k tomu být nepřítomný. Před chvílí jsem to zmínil, klidně se můžete vrátit a zjistit, že je to pravda. Ale opravdu? Jistě. Míra soustředění nad tím co dělám mi logicky nedovolí na 100% sledovat co se děje v pokoji, za oknem atd. Nicméně, i tak to může moje podvědomí zaznamenat.

Opět příklad. Měli jsme Fretku, jmenovala se Charlie. Neuvěřitelné stvoření, takový malý ďáblík co si dělal co se mu zlíbí. Je pryč. Člověk si na ní vzpomene, popláče si, ale už se nevrátí.

„Vrátí se Kyra? Nikdy se nevrátí“ (Šestý smysl)

Takto to je, tohle nezměníte. Změnila svou formu a Bůh či absolutno ji přichystal, cokoliv. Nevědomost je v tomto bohužel přítěží. A nelze ji Rozumově vysvětlit, ať tvrdíte cokoliv. Jste tu jen a jen vy.

A ta Charlie jednou opustila na návštěvě svůj příbytek, klec. Neměla ho ráda, a tak s těmi šprušlemi vyváděla do takové míry, až prostě povolily a ona se protáhla ven. Mimo naší přítomnost pochopitelně. Po návratu (Charlie byla u rodičů mé Ex) nás čekalo nepříjemné překvapení.

„Podívej se na stůl“

Už jsem to možná psal, ale co. Když napíšete tolik věcí tak opět logicky zapomínáte. Zpět. Můj pohled projel kolem stolu a mozek mi řekl, že *tam není*. Dobře to mi řekl Rozum, ale co mé oči opravdu viděly?

Najednou jsem se zarazil, co jsem to vlastně viděl? Otáčím hlavou a vidím tu pohromu. Na stole byla palma, tentokrát bez půdy. Jen tak volně opřená o okraj květináče. Další podrobnosti vynechám, palma to naštěstí přežila, moje ruka po kousanci od naší Lásky taky. Nic hrozného se vlastně nestalo.

Proč to celé? Nádherná ukázka toho, že člověk občas vnímá víc, než se na první pohled zná. A i to se dá cvičit. Intuice nikoliv náhoda. Existuje o tom i několik knih, ale občas tam chybí zásadní informace. A to vazba na naše tvoření. Tj. něco najdu? Ok, dá se to použít? Opravit? Věc druhá. Jak to zjistím? Umím to? Trochu jiná dovednost. Pro ostatní štěstí, pro mě vlastně věc praxe.

Opět příklad. Pec, odešly mi dvě plotny a řešení v nedohlednu. Navíc riziko že se odporoučí i ten zbytek. A tak jsem šel a šel až došel. Řešení prosté. Našel jsem vyhozený sporák se sklokeramickou deskou tak jsem si to prostě vypůjčil. Ne krádež v tom není, bylo to u popelnic a popeláři zbytek na druhý den odvezli. Následovala oprava naší pece a hotovo. Problém vyřešen. Nic než znalosti, trocha intuice, štěstí v tom nebylo. Pochopitelně ... práce. Ale co bylo na začátku?

Už je to mnoho a mnoho let co jsem dělal automatizaci. Takový ten frajírek, co si chodí po firmě s notebookem, občas někde pokecá, ale viděli jste Quardu někdy pracovat? Jo vlastně, vypadla Hirata, ale kdo ví, motalo se tam mnoho lidí.

Tehdy jsem to prostě vzal za své, ale dnes už přesně tuším, co se stalo. Klasika, porucha, linka stojí. Beru notebook, manuál se zdrojovým

kódem a valím do výroby. U linky stojí vedení, můj šéf Dr. Husek a další. Prohodím „slovo“ s technikem co se o to stará a připojuji se.

„Knock, knock Neo, wake up“

Informace, zkušenosti, uložené někde v té věci, co nosím tak hrdě na krku. Ne, nebudeme si nic namlouvat, ale moc jsem nevěděl, co mám dělat. Tudle poruchu jsem nikdy neřešil a běžel čas. Nervozita roste, 8 milionů denně, vedení v pozoru. Do toho já, malinký podobně zoufalý jako lidé okolo. Ale něco tu přece jen bylo.

„Víš která páčka“

V okamžiku kdy jsem pomýšlel na zbabělý útěk mi bleskla hlavou myšlenka, dívám se do počítače, umísťuji breakpoint, zastavuji proces, spouštím krokování a dívám se. A mám to. Odcházím od počítače, skláním se nad linku a do ruky uchopím indukčnostní čidlo, bylo povoleno. Spouštím linku a lidé se pomalu vracejí do práce. Odpojuji se, zavírám rozvaděč a s vítězoslavným úsměvem se dívám na svého šéfa, který mi děkuje. Tedy, možná to tak nebylo (kdyby to „náhodou“ četl), ale já jsem to tak nějak viděl.

„Jak jsi to věděl?“

Dnes vím, že v tom byly znalosti, intuice a trochu EGO-a, nějaká vizualizace atd. Nic co bych dnes neznal. Dneska vím, že se nejednalo o náhodu a, že mě to něco mělo naučit, podobně jako mnoho a mnoho věcí poté. Třeba jak vydělat peníze atd. Dovednosti, které jsem vlastně tak trochu zvládal i tehdy. Ale to je zase jiný příběh. Něco ve smyslu Quarda vs. ředitel firmy atd. Nicméně podstata je prostá, oni potřebovali mě, a ve své podstatě i já je. Ale ... oni mě řekněme víc. Páč Quarda je jen jeden a jich je docela víc. A to je taky věc kterou lidi nechápou.

„Nedostatek vytváří příležitosti.“

Dopl.: Opět, asi ne náhodou mi přebylo trochu místa. Na doplnění chci poznamenat toto. V době co jsem studoval jsem netušil co bude, netušil jsem to ani v době kdy jsem pracoval v TCT v oboru Automatizace. Netušil jsme to pochopitelně ani v Tietu, kde jsem pracoval jako vývojář JEE. A vlastně to netuším ani v tomto okamžiku kdy píšu tyto řádky.

Jako vždy jsem uvažoval nad tím, že to nezveřejním, ale narostlo to do takové řekněme ideální podoby a není důvod se s něčím tajit.

Již mnohokrát jsem si říkal, že by bylo hezké zpětně znát, jak se situace vyvíjí. Dále jsem pochopitelně přemítal nad tím, že bych si opravdu jisté zkušenosti rád odpustil. Tím nemyslím věci spojené s odborností, s prací, kterou jsem měl plně ve svých rukách, byť se přiznám také s nejistým výsledkem. Ale nic jsem neriskoval a chtěl jsem to dělat.

Pravda je taková, že jsou lidi, které nemusím a udělám vše proto, abych je už nikdy nepustil do svého světa. Jednak nevěřím v to, že by se někdy změnili, jednak si myslím, že vůbec nepatří do civilizované společnosti. Časem jsem pochopil proč si tak užívám samotu. Dále pak chápu řekněme jednání lidí v naší i světové historii. Na jedné straně nabídka na druhé opět poptávka. Lidé toužící po smrti a lidé co jim to prostě jen umožnili.

„Proč soudit popravčího? Vždyť dělá jen svou práci“

Možná poněkud divný závěr kapitoly, ale pořád píšu co mě napadne. A nyní se vrátím k refaktoringu (viz počítačová terminologie) a nějaké té opravě.

Nevědomost

Hned úvodem něco z diskuze.

Člověk by se měl udržovat v pohodě a bez stresu. To znamená nesledovat média, novináře, zpravodajství na čt, různé politické analytiky a další srá-e, kterých je plná televize a kteří ze sebe chrlí jednu špatnou zprávu za druhou, vymývají lidem každý den mozky a udržují občany v neustálém strachu a stresu, protože kdo má strach, tak se lépe ovládá.

O tom to je. Člověk takto zmanipulovaný pak šíří svou blbou náladu dál, aniž by si uvědomoval, že je tím prvním a taky posledním který to přijímá. Je jako anténa, jak jsem uvedl ve své už ani nevím kolikáté publikaci. To uvědomění má hodně co do sebe, nikdy jsem nebyl v takovém klidu jak posledních „pár“ let. Ano, přiznávám občas přijde něco nepříjemného, ale pak si člověk zas uvědomí, komu to slouží, a hlavně jací lidé na to dojíždějí. A proč jim to nepřát?

Nádherná ukázka v pohádce o chlapci s kouzelnou tužkou, co nakreslil, to se prostě stalo. Toužíte po svobodě? Pak vyjděte ven, v noci, do lesa, jen tak. Po nějaké době vám to dojde. Ta hromada očí co Vás pozoruje. Paradoxně čím méně řešíte věci, které nezměníte, tím více řešíte věci, které změnit lze. Představa, že to čte např. milión lidí, nebo víc. Představa, že jim pomalu dochází o čem tu celou dobu hovořím/píšu. Myslíte, že je to nemožné?

Takže jinak ... „Napiš cokoliv, aby to četli lidé na celém světě“

Skutečně jsou lidé kterým se to podařilo, takže proč by se to nemohlo podařit mě? Jedna, dvě, tři, deset, sto, tisíce vět, které napíšu. Jen tak? Náhodou? Pro svou potěchu? Ale upřímně na kom záleží? Pokud to pořád nechápete tak nasměřujte svou pozornost k zrcadlu a jen tak se dívejte, bez hodnocení, jen tak na sebe. Takže co říká ten malý človíček?

Nadává si? Chválí se? Stěžuje si? Uráží se? Nebo se má jen a jen rád, nesmírně. Podobně jako to zaznělo ve filmu Šestý smysl.

Ano, ať chcete či nechcete tak to nejsou lidé kolem, ale vy. Čekáte na pochvalu a sami se pochválit neumíte. Ale kdo, když ne vy? Kdo udělá ten pomyslný krok směrem k sebelásce? Nebo pořád čekáte, že se dostaví odněkud?

Opět jinak. Řeší Vám někdo? Nadává na Vás, pomlouvá? Říká, že jste socka? Chudák, co nic neumí? Ale komu to vlastně říká? Zakryjte si uši, přestaňte to vnímat, všímat si a je to pryč. Možná ne hned, někdy to trvá, ale zmizí to. A začíná to prostou dovedností, která spočívá v ovládnutí EGO-a a Rozum-u, postaviček, které jsou vaší součástí, které dokážou být až do morku kosti nepříjemné, ale i velice užitečné. Příklad?

Cestování v čase. Dovednost, která je popsána v knize Transformace vědomí 2. Dovednost, kterou jsem z počátku nechápal. Jak cestovat v čase? To přece nejde? Vždyť jsem přece přítomný?

„Opravdu? Takže jinak, DOST“

Zkuste na chvíli na nic nemyslet, jen tak. Že to nejde? Pak nejste přítomní. A rovnou na tom můžete začít pracovat (viz Lásky, seznam na konci). Od této dovednosti se pak odvíjí i další dovednosti, jako je ono zmiňované cestování v čase, autosugesce, schopnost vizualizace atd. A přitom je to tak prosté, vypnu Rozum, něco si představím a na vlně své Emoce se „svezu“ do své představy, která se vlastně začne stávat realitou. Ano, jen na chvíli, ale čím více tréninku, tím více Adidas. Opět nechápete? Takže jak asi vznikaly tyto firmy? Na začátku byla nějaká představa, Baťa se učil šít boty, později vybudoval svou společnost atd.

Skrze svou vizi, víru, představu, činnosti atd. Podobně jako já. Seděl jsem a představoval jsem si, že píšu programy, programuji.

A dnes? Ano, realita. Znáám své dovednosti, rozhodně mi to nikdo nezpochybní. Ani nějaký hlupák v diskuzi. Držte se své představy, tedy za předpokladu, že ji máte, jděte si tvrdě za svým a pokud se objeví příležitost? Pak není důvod dát na něčí hloupé rady. Proč to pořád opakuji?

„Já na to mám. Já na to mám“

„Vize“ z filmu Zamilovaný profesor, v hlavní roli s Eddiem Murphym. Můžete být tlustí, příliš tencí, mít špatný prospěch, či být na něco leví, cokoliv. Co se stane, když to začnete měnit? Že to nejde? Že to bolí? Ovšem, co jste čekali? Kdyby to bylo jednoduché tak u toho pomyslného talíře s dortem a s Vaším jménem sedí každý.

„Mrzák svou realitu nikdy neopustí“

Zapište si za uši, že Vás takoví tahají logicky dolů. Proč? Protože nikdo nemá rád fakt, že je někdo lepší. Chtějí, abyste byli stejní, mrzáci. Bohužel jen na oko. Schválně zajděte za takovým kříplem s prosbou o cigára, o chlast. Časem zjistíte, že si libuje v své zálibě sebedestrukce. A proč? Protože na té cestě nechce být? Omyl chce. Je to takový paradox, ale takoví vlastně ani neví co chtějí. Nebo ano? Pryč s ním.

„Tak ho tam hod' a sved' to na mě“

Úžasná hláška z filmu Hannibal, kdy stál Hannibal mezi prasaty a volal na týpka co tlačil vozík jednoho křípla. Ale zajímá mě jeho jméno? Nikoliv, zemřel. Ano, je to jen film, nicméně časem zjistíte že je ten film až nápadně podobný kříplům z reálného života, kterým se, opakuji nechci podobat. Ani v přírodě se s kříply nemazlí. Co asi žerou žraloci? Čím se živí hyeny? Že jsme lidi? Fajn, tak ať se oni začnou takto chovat. Začnou pracovat na svém sebeuzdravení.

„Ale to nejde“

Opět nádherná ukázka cestování v čase, mrzák má svou představu vlastně danou. Proč by měl něco měnit? Invalidní důchod, do toho elektrická křepel kára, peníze za nic, neziskovky, mám pokračovat?

Co jste čekali? Že se začnu skrze celou publikaci rozplývat nad tím jaký je svět duhový? Omyl, mě nezměníte. Já už dávno prozřel a vím, že se opět vracím k tomu, co jsem pochopil taky x let zpět. Ti mrzáci kolem, lékaři, hromada obchodů s brýlemi, lékárny na každém rohu atd., s jediným cílem, Vám pomoci. Kam? Do hrobu, kam jinam? Pokud věříte, že je lékař vaším spasitelem tak toho křepelu ode mě pozdravujte. A nedivte se tomu, že začne řvát. Podobně jako řval jeden lékař ve vazební věznici. Psycholožka, která se třepala a myslela si, že přistoupím na tu její hru o ... prostě o čemkoliv.

Opět rada. Otevřete si knihy na téma marketingu, na téma psychologie, hypnózy atd. Každá ta přečtená kniha přináší špetku k pyramidě poznání. Je jedno zda je to bible, korán, kniha jednoho pána z Rakouska, co si říkal Hitler, zjistíte až nápadné podobnosti, zjistíte v čem je podstata uprchlické krize, proč ty ničím nepokryté peníze, obchod se strachem, pojištěním atd.

„Nevědomost je sladká“

Máte smůlu, pokud jste dočetli až sem tak už můžete pouze dopředu. Vrátit se nemá cenu, a vlastně to ani nejde. Jak to vím? Protože jsem si tou nevědomostí taky prošel. Nechápal jsem z čeho mám strach. A paradoxně jsem vlastně ani nevěděl z čeho. Nebo jsem to občas tušil, ale stejně jsem tomu nedokázal vzdorovat. Jak střepina v mozku jsem cítil, že jsem nic v kontextu s těmi co mají. Mají prachy, moc a já měl jen a jen své ... vlastně poslední dobou ani to.

Při pohledu na svou třepající ruku jsem tušil, že je něco hodně špatně. A systém mě ... odpojil. Ano, takto to bylo prosté milé děti.

Představa

Opravdu je představa jedna věc, realita věc druhá. Zrovna čtu zajímavý článek ohledně distribuci knih, jejich propagaci, prodeji atd. Náklady na to, či ono. A znovu a znovu se ujišťuji v tom, že je lepší hledat jiné řešení než jít tzv. vyšlapanou cestou která vede do míst které jsou sice známé, ale tak nějak nic moc.

Opět analogie výletu. Zajdu do cestovní kanceláře, otevřu si nějakou brožuru a dle jejich nabídky si vyberu zájezd snů. Nebo si to budu myslet. Vše je naplánováno, v případě All inclusive vlastně neřeším téměř nic. Improvizace se prostě nekoná. Nuda, nuda, nuda. Nebo? Nebo si řeknu, že si vezmu batoh, do peněženky pár chechtáků (drobných) a objednu celý svět, stopem pochopitelně.

Ano, můžete namítnout, že je tu velká míra rizika, mnoho přešlapů a výsledek nejistý. Navíc to celé může skončit dříve než to začne. Výběr? A jsem u té představy. Jenže, člověk míní a Bůh mění.

„Kdo se bojí nechť čumí na televizi“

Kde by byl svět bez těch odvážných? Podnikání, jedno riziko za druhým. Tu Vám nezaplatí fakturu, tu nemáte na platy, tu zdržení dodávek, tu problém s vývojem atd. Problém, problém, problém. Jistě, ale co by to byl za život? Přijdu do práce, na stole seznam úkolů, v poledne půl hodiny na oběd, pak meeting a jde se domů. A znovu, znovu. Ruku na srdce, ne každý takto chce žít a uvažuje prostě jinak. Improvizuje, snaží se a i když přijde nezdar, tak ho to něco naučí. Náhoda? No, dejme tomu. Věřit můžeme opravdu čemu chceme.

Asi není překvapením, že docela hodně moudrých a schopných lidí jsou věřící, tj. věří v Boha, v Absolutno, v Aláha, strýčka příhodu atd. Ano, byla doba, kdy jsem tomu nerozuměl. Jak to Bůh může dovolit? Může,

nemůže, svobodná volba. Chcete peníze za nic? Tu mrzáček. No není to taky možnost?

Přitvrdíme. Jistá komunita lidí své děti záměrně mrzačí s cílem získat invalidní důchody, průkaz ZTP-P (plus průvodce) atd. Můžete polemizovat, ale takto to je, nic s tím nenaděláte. Zneužívání dětí, prostituce, promiskuita atd. Do toho krádeže, podvody ba dokonce vraždy. Opět, nikoliv náhodou. Pominu vyhrůžky násilím a násilí jako způsob manipulace. Opět žádná náhoda. Proč? Protože jsou cikáni vesměs věřící lidé. To je paradox co? Jak to může Bůh dopustit? Takže se v klidu vrátím k té svobodné volbě. Nutí je někdo? Pochybuji, takže se tak prostě rozhodli. Je jedno zda posílení alkoholem, či pod vlivem drog. Na věci to nic nemění.

Takže zpět k té distribuci knih. Nyní si představte, že bych toto prodával. Upřímně ani mi by se to nelíbilo. Pravda takříkajíc bolí. Podobně jako když Vám v posilovně řeknu ..

„Žádné stroje, činky, pěkně kliky, shyby, dřepy, sklapovačky“

Pamatuji si kolik lidí to v kulturistickém klubu odradilo a po pár dnech zmizeli neznámo kde. Důvod? Prostý. Základy jsou nezajímavé. Taky by se Vám asi nelíbilo, kdyby Vám v karate řekli, že máte 3 hodiny běhat a po 3 měsících se uvidí. Toto je realita, kterou jsem zažil. Přiznám se, že v rámci karate úplně ne, ale co se týče kulturistiky tak ano. Každý den jsem chodil takto cvičit a pak jsem chodil do posilovny jednoho pána v baráku kde jsem si odcvičil biceps a benchpress, tedy mimo jiné.

„Takže jsi podváděl?“

Nikoliv. Něco navíc, nic víc. To co jsem měl odcvičit v posilovně jsem si odcvičil. Podobně jako když studujete vysokou a dále děláte své koníčky. Že to jde vidím kolem sebe. A i já jsem to svého času zažil. Netvrdím, že je to jednoduché, ale nevzpomínám si, že by mi někdo říkal, že bude

život procházka růžovou zahradou. Pravda je, že byl výsledek občas docela příjemný. Třeba v rámci úspěšného výběrového řízení nějaké vysněné práce. A v mém případě to tak svého času bylo. Ano, vždycky jsem měl koníčky a do toho práci a pak jsem to prostě jen posunul. Tj. koníčky se staly prací a já si našel další koníčky. Nedělejte si iluze o tom, že jsem z fleku nastoupil jako vývojář JEE (Java Enterprise), takový machr jsem opravdu nikdy nebyl.

Podobné to bylo i s mým psaním. Nejdříve to byly nějaké manuály, pak různé dopisy, maily, opisování toho co mě zajímalo a postupem času jsem přecházel v psaní vlastních věcí, myšlenek, toho co jsem pochytil, naučil se atd. Jak se měnily zdroje (knihy, zkušenosti) tak se měnil i způsob mého psaní. Až do fáze která jde trochu za hranu a kterou si můžu dovolit, protože vím, že se mi nemůže nic stát. A i kdyby, tak už je na nějaké sebezpytování pozdě.

Opět, podobně jako v případě toho výletu. Vyjedete a v určité fázi zjistíte, že fungujete trochu jinak. Tu brigáda, tu výpomoc na nějakém statku, tu jídlo z kontejneru u supermarketu, ubytování v nouzových podmínkách, ruční praní atd. Na jedné straně nepohodlí, na druhé straně velká míra svobody. Pro lidi co dělají 12 či 8 hodin denně, celý měsíc, s dovolenou 5 týdnů max., nemyslitelné.

Najednou zjistíte, že si více vážíte každé koruny, naučíte se počítat, neutrácet za nesmysly a paradoxně si více užíváte i maličkosti. Tedy v mém případě určitě. Je jedno zda je to pivo co dnes piji, chipsy co jsem zrovna dojedl, či hermelín, párek a chleba s kečupem. Mám co jíst, kde spát, tak proč si stěžovat? Žiji vlastně přítomným okamžikem. Do toho přidám fakt, že jsem se zase naučil něco o leteckých motorech, poslechl si recenzi, v angličtině pochopitelně a .. pomalu ulehl s otčenášem na rtech.

Opět trochu odbočím. Po cestě z výletu (každodenní chůze) mě napadla souvislost cestování časem versus létání.

Asi znáte film „Návrat do budoucnosti I,II, III“? Takže se můžete mrknout na tu viditelnou analogii jízdy s tím autem vs. letu s letadlem. V určité fázi musíte dosáhnout určité rychlosti z které ... není návratu. A stejné je to i s létáním. V1, Vr, V2 a letíte. Konec dráhy je vlastně „vražebný“. Tedy v případě, že nezvednete čumák či nezabrzdíte.

„Strach?“

Jak jsem již uvedl, trávím čas sledování videí. A mezi ně patří i ty ohledně vzletu. A v jednom videu dotyčný říkal, že si odříkal 7x otčenáš, než usedl do letadla. Ano, můžete polemizovat nad důvodem, ale osobně bych udělal něco podobného. Ne, není to o nějaké přehnané víře v Boha, ale o tom, že se uvedu do klidu, jsem smířený, nesoudím se, a tudíž se dokáži lépe koncentrovat na let a v případě, že se tak stane ...

„Děj se vůle Boží“

Ano, i zvládání strachu je věcí cviku a opět uvádím na veřejnost fakt, že ony „Tři věty“ na konci knihy Láska nevznikly náhodou, ale že mě k tomu něco přirozeně dovedlo. A i když věřím tomu, že jsou lidi co budou mít výhrady, tak za tu dobu co jsem jistě věci pochopil, chápu i fakt, proč tak činím. Dále pak rozumím tomu, že sytý hladovému opravdu věřit nebude. Ale v krizi se mu tyto informace můžou hodit. Podobně jako se hodily mě, v čase, kdy jsem byl tak říkajíc na dně. Což přineslo řadu poznání.

Např. pochopení faktu přání z filmu Smlouva s ďáblem, kde se hlavní aktér rozčiloval nad tím, že si ty hranolky a colu zaplatil, tudíž o splnění přání nemůže být řeč.

„Peníze jsou jen forma nikoliv předmět potřeby“

Opět, věřím že jsou lidé kteří zpochybní celý film Tajemství větou, že to stejně nefunguje. A vlastně budou mít pravdu. Protože není tajemství, ale síla slov, emocí je v tomto opět nezpochybnitelná. A čím více to budete opakovat, tím více si svůj názor umocníte a pak vlastně neexistuje síla která by Vás přesvědčila o opaku, byť může být protiargument jakýkoliv, i velmi pravdivý.

„Za pravdu se každý bije“

Přísluví, které reflektuje naše EGO, míru autosugesce, nikoliv pravdu jako takovou, ta může být velice subjektivní. Pominu fakt, že lze těžko docílit změny, když v tom stavu setrváváte, lpíte na něm. Viz neMOC, stav, který je stejně měnný jako cokoliv. Ale pacient se skrze svůj stav (mysl, EGO) těžko přenesení do doby, kdy je mu už líp. Viz ono zmiňované cestování v čase.

Vysvětlení opět prosté. Rozum lpí na tom co je, novou skutečnost akceptuje až za nějaký čas. Někde jsem četl, že se návyk stane potřebou až po uplynutí 40 dní a více. A to skrze pravidelné opakování. Což je občas kámen úrazu, protože se po „pár“ dnes dostaví skepse, pochybnost.

„Píšeš hlouposti, nikdo to nebude číst atd.“

Což už nyní není pravda, protože to čte minimálně jedna osoba, tj. já. A já rozhodně nejsem nikdo. Tedy pokud vím.

K tomu slovu NIKDO. Důvod proč si hlídám nadužívání superlativ jako všichni, všechno, nikdo atd. je fakt, že nejsem nikdo. Pro další informace doporučuji množiny (matematiku) nebo mé předešlé „dílka“ (opět seznam na konci).

Znovu zmíním fakt osočování státu. I vy jste součástí státu, tudíž je každá výtká směřována i na vaši osobu. A podvědomí v tomto směru

nerozlišuje. Což se pak projeví ve vaší realitě. Opět příklad. Něco se děje, cítíte se v rámci společnosti znevýhodněni. A automaticky za to může stát. Jenže. Pak jste naštvaní, a to si sebou nesete. A místo pozdravu jste protivní, za nákup nepoděkujete atd. A berete vše tak nějak samozřejmě. A znovu, místo spokojeného stavu vyzařujete jen zlobu.

„Jak se toho vyvarovat?“

Stalo se, stalo. Příště budu chytřejší. Věci si budu lépe plánovat, okolí dám asertivně najevo, že nebudu vše akceptovat. A hlavně se naučím, co to např. asertivní chování je. Třeba za domácí úkol. Tj. v kontextu toho *se učím, se učím, se učím*. (Viz film o básnících)

Dále pak projevuji vděk. I za to špatné, protože to mě učí. A věřte nebo ne, ale občas mě taky věci štvaly, ale s odstupem času vypadají tak nějak jinak.

„Je to má stará zásada, že jakmile vyloučíte nemožné, všechno ostatní, co zbude, ať je to jakkoli nepravděpodobné, musí být pravda.“

— Arthur Conan Doyle

Docela hezký citát na závěr kapitoly. Je v tom špetka optimismu. Protože upřímně občas je toho optimismu trochu zapotřebí, protože věci kterými jsme občas obklopeni by nás velice rychle stáhli zpět do toho bahna všednosti, nudy a zejména pak primitivního chování jistých jedinců.

Slovy klasika ... „Občas je těžké býti jiný“

Vlastně to žádný klasik neřekl, ale co se ním tak stát? Taky zajímavý námět na rozjímání. Pro dnešek by to asi stačilo, „mistr“ už dopijí pivo a taky si chce na chvíli odpočinout. Kdo ví co přinese další den.

Soudce

Občas se stane, že člověk vstane s takovou řekněme ne úplně dobrou náladou. V krajině lebeční se ihned začnou objevovat místa zvané pochybnosti s postavičkami které lze nazvat výstižně soudci.

„Proč to děláš? Co jsi to zase vyváděl?“

Jsem obyčejný člověk, bylo by asi divné, kdyby se tak nedělo. Asi ne každý je v situaci, že se probudí, pozdraví slunce, poděkuje za jídlo, pošimrá králíčka v kleci za ouškem a dětem připraví snídani. Ano, fantazie dokáže být až dechberoucí, ale realita nás velice rychle vrátí tam kde jsme, kam patříme.

Už je to mnoho let co jsem si krátil dny tím, že jsem běhal k soudu, na sociálku, na pracák atd. Činnosti které mi lezly neuvěřitelně krkem, co hůř pokaždé s nejistým výsledkem. V případě soudu hrozilo uvěznění, v případě pracáku, či sociálky finanční „postih“. Něco ve smyslu ..

„Nic bude“

Ano, i letmý pohled na tolik nenáviděného partnera, který není za ty roky už tak nějak k světu. Navíc smrdí, co milé dámy? Takže jinak, co tak začít u sebe. Něco mi vadí? Tak to logicky změním. Vadí mi nějaká vlastnost partnera? Necvičí? Polehává na otomaně? Vyhýbá se domácím pracím? Dále to rozvádět nebudu, protože v mém případě bych si sypal sůl do vlastních ran, a nic jiného než tak nějak udělat to sám, stejně nezbývá.

Vrátím se zpět k tomu soudci. Kdy se objeví? To vím zcela přesně, v okamžiku kdy se vlastně neděje vůbec nic, Rozum nemá co dělat a EGO je v té hezké protivné náladě. Prima příležitost začít škodit. A že se to děje.

Když se vrátím např. k tomu soudu. Co jsem udělal jako první? Co dalšího v pořadí?

- Analýza toho co se mi může nejhoršího stát.
- Minulost není, i kdybych udělal něco špatně, už to nezměním.
- V okamžiku kdy opouštím soud tak to hážu za hlavu, co bylo, bylo.
- Analýza toho jak bych se případě zachoval, kdyby byla jiná možnost.

Je třeba poznamenat, že reaguji až na místě. Jak jsem uvedl, analyzuji, ale žádná akce se nekoná. Nikoho o tom neinformuji, udělám jen věci nezbytně nutné. Nestěžuji si, nechávám si ty věci pouze pro sebe. Takto to je. Něco ve smyslu přilívání oleje do ohně. Čím více lidí, tím více virtuální reality.

Součástí je i pozorování okolí. Tj. co dělají v tomto špatně. Např. řešení věcí které už nejsou, emocionální výlevy nad tím co jde mimo mě, a co druhá strana nikdy nemůže slyšet. Pominu výjimky, kdy cikáni nadávají na sousedy. Jejich realita. „Prospěšnost“ takového konání nechť si každý „přebere“.

„Mlčeti zlato, mluvit stříbro“

Opět. Součástí sebeřízení je fakt, že necháme druhou stranu mluvit. Nasloucháme, lidově řečeno držíme zobák. Každému musí být jasné, že to situaci neprospěje naopak se hádají debilové dva. A kdo je ten druhý je nasnadě.

Netvrdím, že je to možné, ale naslouchám hlavně sobě, analyzuji pomalu každou větu a pokud je to možné tak i večer zanalyzuji den, napíši si něco do deníku vděčnosti (doporučuji pohledat informaci co to je a pořídít si to), televizi, zprávy si večer logicky nedopřávám. Dávám si pozor i na seriály o mrtvolách, či filmy které mají silně emotivní konec s nepřiliš hezkým koncem. Určitě by jste nejeden takový našel. Hrdina daruje své orgány apod.

I když vám to může připadat až směšné, ale tyto věci formují vaši realitu více než chcete. A pak se logicky dostaví ten soudce. V tomto se snažím být jiný a v případě jakékoliv situace jsem ztotožněn s tím, že *Dělám věci jak nejlépe umím* (Čtyři dohody).

Upřímně, i kdybych udělal sebevětší kravinu, někomu i vědomě ublížil tak to „cestováním“ do minulosti nezměním. Opět viz kniha Transformace vědomí či Láska. Jediné co můžu udělat, najít ty koule, v případě ženy trochu upozadit své EGO a tváří tvář říct druhé straně, že se ...

„Omlouvám se, a slibuji, že udělám vše pro to, že se tak již nestane“

Žádné přehnané tvrzení, že Vás to mrzí apod. Druhá strana na tom bude mít vždy svůj podíl, navíc vaše „mrzí“ znamená, že to budete řešit i v budoucnosti. Je to čas tzv. přítomný. A pro podvědomí velmi sugestivní. Opět doporučuji studium psychologie.

Zpět. Ne, nebudeme si nic namlouvat, většina lidí není tak silná osobnost, aby činila tak silná prohlášení, a tak se raději všem konfliktům pokud možno vyhněte. Jak jsem uvedl.

„Drž zobák“

Pak není důvod k soudu. Řekne mi, že jsem kripl? Mrdka, buzerant, cokoliv? Jistě, je to jeho názor. Každý má na něj právo. Každopádně takovému okamžitě sdělím, že ...

„Ukončuji komunikaci, přeji hezký den“

Tohle jsem schopen praktikovat i v běžném životě a rozhodně mi nečiní problém se s takovým člověkem přestat bavit, nezdravit ho, obcházet atd. Nereaguji ani na jakékoliv další „útoky“, byť jsou myšlené v dobrém. S malou výjimkou, pokud se druhá strana omluví. Ale pozor, je třeba být

hodně ve střehu. Lidé se z principu nemění a toto je výborná, tedy výborná, prostě věc ze zakázané rétoriky. Něco ve smyslu dnes zlý, zítra hodný. Pozor! Žádné tři vykřičníky, je to výraz agrese.

Na školení umění komunikace ve firmě Siemens VDO (mnoho let zpět) jsem se dozvěděl, že vlastností arogantního byrokrata je .. takového člověka navždy odstřelit. Což činím. Takový člověk je pro mě na vždy nedůvěryhodný. Jedna zrada, další zrada je nasnadě. Něco ve smyslu toho, když při výběrovém řízení nadávám na svého bývalého zaměstnavatele. Schválně, kdo je další na řadě? Když Vám nová partnerka říká, že jste lepší než její bývalý. Necítíte v tom manipulaci? Jistěže tam je. Příkladů ze života lze nalézt neskutečně mnoho. Časem si jistě vzpomenete na další.

Na závěr kapitoly opět rada. Snažte se hodně analyzovat, přemýšlet nad tím co se vám na nějakém filmu líbilo, co bylo hlavní myšlenkou atd. Podobně analyzujte vše co děláte, i situace které nebyly příjemné. Já tomu říkám „vykecávání se“. Vytáhnu to, a tak dlouho se v tom šťárám až pochopím co mě to mělo naučit, a nechám to být. Podobně jako jsem svého času analyzoval nepříjemné události v životě, které mě chtě nechtě poznamenaly. A v dětství, dospívání je takových událostí nepočítaně. A takové upozornění, bacha na tvrzení, že na to chcete zapomenout.

„Nikdy na to zcela nezapomenete“

V případě nezpracované události to bude ve vaší hlavě čekat, jak odjištěný granát. Na dobu kdy ... Třeba až nebudete vědět kudy kam.

Deník

Schválně si zkuste položit otázku kolik si toho člověk obecně zapamatuje. Někdo nám něco řekne, něco vidíte, přečteme si něco v novinách, na Net-u atd. Ne jedné straně záplava informací, ale na druhé straně užitečnost k nějaké použitelné dovednosti velmi pochybná.

Koukl jsem se ven, zasněný pohled do dále. Sklopím zrak a vidím ten binec dole. Jak vznikl, kdo ho udělal, a kdo ho případně uklidí raději nebudu řešit. Já to nebyl. Můj zrak spočinul na rozbité CRT televizi a zejména pak na obrazovku s antiimplozním rámem. Ach ty bending-y. Ne, opravdu nemám namysli toho cikán.., prostě někoho. Mám na mysli zařízení, které slouží k indukčnímu nahřívání rámu a jeho následnému umístění na obrazovku, následuje ochlazení, vytažení atd. Pořád dokola, neuvěřitelně nudná práce. A hlavně únavná. Obsluha vlastně nedělal nic jiného, než že tahala ty protivně těžké obrazovky.

„Měl jsi se lépe učit“

Můj život nebyl idylický a pochybuji, že kdy bude, nicméně když se zamyslím tak v té hlavě něco přece jen mám. A za ty roky jsem si skrze ty technologie ledasco zapamatoval. „Horší“ je, že jsou to znalosti, o kterých se vlastně nemá cenu bavit. Člověk který ví o čem hovoří, to prostě ví, hlupák si vymyslí vlastní terminologii a pomalu i vlastní svět.

Opět síla slova, znalostí atd. Na jedné schopný člověk, na druhé užvaněný krimoš, který je už od pohledu prolezlý nemocemi. V hubě žváro a pomalu jediné co ho zajímá je chlast a jaké si energi drinky.

Nehledejte v tom soud, je to pouhé konstatování, denně vypiji nějaké množství kávy, což asi nebude taky pro mé tělo to nejlepší. Nicméně extrémy jsou extrémy a do těch raději nelezu. Už jsem si vyzkoušel např. Kreatin a to co následovalo mě vyléčilo. Byl jsem na tom hůř než jsem to začal brát. A podobně to vidím i s těmi energi drinky.

Vrátím se k tomu deníku. Takže, jako vždy se dostavují jakési pochybnosti, ale za čas se to změnilo spíš na něco ve smyslu psaní do šuplíku. Prostě píšu to pro sebe, vo co jde? Denně tak i tak popíšu docela hodně papíru (skrže učení) a tak mi jakékoliv psaní problém nečiní.

Přejdu opět k tomu co mě napadlo, a to naše cena na trhu práce. Takže kdo ji určuje? Jak navýšíte svůj plat? Jak docílíte změnu, která by zahřála vaše srdíčko? Takový bavoráček, nový, sedmičková řada? Nebylo by? Takový domeček v přírodě, šlo by? Přání. Slovy paní Janečkové

„Vesmíre pomoz“

Bylo by opravdu hezké, kdyby to tak fungovalo, ale v mém případě ne. Ale něco přece jen funguje. Zrovna jsem radil jednomu týpkovi s webem a tak nějak jsem zjistil, že to v té hlavě pořád je. A pokud něco zmizelo, tak vím velice rychle co vyhledat a kde to najít.

Je to jako každá dovednost. Cvičení. Přijdete do posilovny, zajdete v klidu do šatny, převléknete se, prohodíte pár vět s obsluhou a už mapujete okolí. Najednou se to všechno začne vybavovat. Ty roky tréninků, cvičení, potu. Jste doma. Nic Vám najednou nepřijde cizí. A když něco nevíte tak se opět doptáte.

Svou úvahu můžu nasměřovat kamkoliv, i k tomuto psaní. Vlastně mě to ani nepřijde divné. Akorát bych měl trochu zapracovat na tom, aby to mělo tu správnou formu. Cíl jsou ty hezké čitelné knihy, plné květnatých slov, kterými se náš jazyk tak rád „chlubí“. No řekněte, nejsou některé knihy fakt hezké? Člověk je pomalu zhltné.

„O čem to vlastně bylo?“

Cílem je nějaká užitná hodnota, takže jsou věci, které nejdou kolikrát ruku v ruce. Chcete aby to pochopil každý? Trochu selského rozumu? Pak to musí mít takovou formu. Není to encyklopedie, beletrie, či jiná

duchovní sračka. Pardon. Opravdu nemám potřebu na to slyšet jen chvalozpěvy. Pokud to někoho zvedne ze židle, o to líp. Důvod je prostý. Změna přichází až akcí. A jak to říkal Norbekov?

„Jen děti běhají, pohybují se, teenageři jsou aktivní, a s věkem přichází její veličenstvo lenost - sluha smrti hladí po vlasech, ještě odpočívej, sedni si, lehni si - a tím začíná zkostnatění. To je bezbolestné přizpůsobení našeho těla na ležení v hrobě.“

Máte šanci to změnit, tak s tím něco dělejte. A je opravdu jedno kolik Vám je let. Opět si pamatuji paní co jezdila na lyžích ve více než 70 letech. A podle toho jak měla připnutou permanentku a toho co říkala, když jsem s ní hovořil, byla v kondici, kterou by ji mohl ledakdo mladší závidět. A myslíte, že to bylo zadarmo? Omyl. Prostě cvičila. A zda k tomu měla takové či makové podmínky opravdu nebudu řešit. Jednak nevidíte do její reality a jednak znám pár lidí a oni prostě cvičí, cvičí, cvičí.

„Mají talent, to se jim to pak ...“

Houby, talent je pár procent úspěchu, zbytek je dřina. Pamatuji si na dvojčata, kluky, oba sportovně založení. Jeden cvičil kulturistiku a druhý to tak nějak v závěsu spíš pozoroval. A za čas byli stejní a přitom jiní. Takže stejné předpoklady, ale očividně jiný výsledek.

Klidně se doptejte mého okolí. Dle přísloví „všichni měli ruce od krve, jen já hubu“. A skrze toto jsem se dostal postupně do posilovny. A moc dobře si pamatuji jak mě otec „rozcvičoval“ prutem. Taky motivace, ne?

Jste starší? Motivace chybí co? Nevěříte? Viz moje předešlá publikace

„Nebo ti mám pomoci?“

Pověra

Jak známo lidi věří různým domněnkám, čtou horoskopy, navštěvují kartářky, dělají různé pochybné rituály a občas se chovají podivně. Racionální tj. rozumové uvažování je neznámo kde.

Ne, nebudu zde raději rozvádět věci jako věštění a podobné aktivity, kterým jsem, tedy pokud si dobře pamatuji, nebyl nikdy pozitivně nakloněn.

Nyní Vám můžu podsunout svou představu proč tak lidé činí. Proč představu? Protože do jejich reality nevidím. A nejspíš ani nechci. Velká část těchto lidí je silně EGO-istických a také manipulovatelných. Jak z jedné, tak naštěstí i z té druhé strany. Tj. silný jedinec jim může občas něco nehezkého podsunou.

„Říkáš osm rakví?“

Nerad užívám černou magii, možná z důvodu, že vím na čem jsou šamanství či podobné rádoby pavědy založeny. Můžu Vás „uklidnit“, používají je i různé náboženské seskupení, politické subjekty a média jsou nimi prošpikovány téměř každodenně. Je jedno zda to nazvete reklamou, sugescí, brain washingem, podstata je pořád stejná.

„Ty mi budeš soužit otroku“

Asi by bylo docela průhledné to někomu vpálit takto čistě do očí, „útočník“ by okamžitě odhalil svůj čirý zájem a pokud není druhá strana hloupá ukončí s takovým okamžitě komunikaci.

„Nic se neděje náhodou“

Pověřčivost má jednu nepříjemnou vlastnost, vychází z našeho strachu. A hlavně přesvědčení, že jsou některé události přímo svázány s něčím

konkrétním. Každopádně je to jistá forma hypnózy, sugesce, dále zde mohou být přítomny podprahové informace atd.

Už si to nepamatuji, ale podobný dotaz jsem taky dostal. Zda věci které jsem psal nejsou pouhopouhou jinou formou manipulace. Odpověď? Jistě. A i to co nyní čtete má vlastně podobný záměr, ať chcete, či nechcete.

Na druhé straně to má i opačnou stránku věci, co když víte jak to funguje? Není to prima způsob, jak si udělat život lepší?

„Dnes je den D“

Uděláte si třeba vlastní horoskop, napíšete si seznam přání. A aby to bylo lepší a pro Váš Rozum uvěřitelné, tak tam napište i věci co se Vám povedly, tj. v tuto dobu již reálně splněné přání. Je v tom náhoda? Odpověď zní, není. Pravděpodobnost? Takže ...

„Není možné chodit ven a nikdy nic nenajít“

Říkám tomu „teorie 5%“, občas i „Jedna výhra, jedna prohra“ atd. Jakmile překonáte pochybnost a zažijete těch 5%, tak je jen otázkou času kdy se to zopakuje. Přesně podle zákona přitažlivosti, podobné přitahuje podobné. Chcete např. počítač? Tak si jeden pořídte a uvidíte, že se časem začnou ve vaší realitě objevovat další a další. Nikoliv náhodou, ale přesně podle zákonitostí, které jsou občas skryté vaší myslí tj. ne na základě toho co si opravdu rozum myslí. Navíc svůj Rozum dokážete snadno ošálit tím, že jste to vlastně již zažili, takže není důvod to nezažít znovu.

„Chtěné se opakuje, nechtěné bohužel taky“

Klasika, polarita, svět není černobílý, ale čemu pak dáváte přednost, toho je logicky víc.

„Nejhorší je vydělat první milión“

Bohužel to tak je, nicméně časem Vám začne docházet, že věci fungují podle trochu jiných pravidel, než těch kterými nás krmí kartárky či lidé co se duchovními věcmi živí. Je jedno zda jsou to média, či politici apod.

Tak to prostě je, chytřejší člověk bude vždy ve výhodě. Pochopitelně výhodou je být tak trochu sketa. Opět bez sebereflexe se žije tak nějak lépe. Vzpomínáte? Soudce?

Občas si dělám různé poznámky a tato je jedna z nich

**I kdyby tvůj sen jen krátký byl,
i kdyby tvůj sen nikdy se nesplnil,
nežehrej, buď rád za to že byl,
vždyť pro ten okamžik jsi vlastně žil.**

Podstata této básně je přesně v kontextu toho, co jsem před chvílí zmínil, byť můj záměr byl něco zkopírovat byl v počátku jiný. A o tom je intuice, občas máte záměr, ale ten v určitý okamžik změníte. Podobně jako v době, kdy jsem kopíroval ten obrázek „obalu“. Trpaslík?

„Pštrosa? K čemu pštros?“

Dnes už rozumím mnoha hláškám z filmu Dědictví. Ano, *pane Bože já věděl, že jsi*. Jo, a abych nezapomněl, toto (viz níže) slovo neustále posouvám vpřed a vpřed, proč asi?

„Další kniha“

Na začátku záměr, a jak vidno v této chvíli se z toho stává pravda, realita.

Anonymous

Nelze si nevšimnou faktu kolik lidí se umně skrývá za nějakým Nick-em, pseudonymem a vidí v tom určitou výhodu. Já nikoliv. Taky jsem tak žil, ale nic než výčitky mi to nepřinášelo. Třeba období, kdy mi přišel na mail jakýsi hnus o tom, že jsem napsal to či ono. Jak se k tomu mailu dotýčný dostal ponechám stranou.

Podobně jako dobu, kdy mi z netu zive.cz napsali seznam Nicků pod kterými šířím věci, které píšu. Nepříjemné, ale vcelku pochopitelné. Hlavně co se týče poznání toho co všechno různé weby, a zejména pak jich správci sledují.

„Lze si někoho najmout, aby mou knihu propagoval za mě?“

Opět člověk míní a Bůh, chcete-li absolutno mění. Na jedné straně víte co hledáte a naleznete vlastně něco jiného. Ale je to špatně? Možná v podobném duchu lze přistupovat k různým, byť pochybným nabídkám. Vyhrál jsem telefon? Ok, děkuji. Dostal jsem nabídku k vydání knihy? Takže jinak.

„Co je reálné a co nikoliv?“

Slyšíte něco o tom, že je něco nemožné a vy držíte v ruce šek na milion dolaru od nakladatele za vydání své „prvotiny“, pochopitelně s dodatkem dalšího dotisku a vydáním všeho co máte napsaného. Ruku na srdce, vy byste to odmítli? A můžete přemýšlet nad tím kde to začíná. Odpověď je prostá, u sebe. Diskutujete za sebe, děláte co nejlépe umíte, občas poděkujete, napíšete nějaký mail člověku který vás něčím pozitivním zaujal, nic víc, nic méně. Je jedno jak na to zareaguje, není v tom zášť pouze Váš dobrý úmysl.

„Hezké slovo které nic nestojí“

Občas když něco píšu tak uvažuji o tom jak bych na to reagoval já sám. V kontextu informací knih Dále-a Carnegie-ho. Je pravda, že tyto věci jsem vzal opravdu za své a jednám tak pokud možno automaticky, a občas tím vlastně překvapím i sám sebe.

„Pane hrábě, lepší dvakrát řezat a jednou měřit“

V případě psaní „knih“ je to dané, vždycky si text minimálně jednou přečtu. Neříkám, že to nezanechá nějaké pravopisné chyby, ale spíš skrze to opravím chyby ve výkladu toho co popisuji. Jsem si plně vědom, že kniha v papírové podobě musí projít další úpravou. Otázka zní, komu tuto činnost svěřit? Jak najdu vhodného nakladatele.

„Prostě se objeví“

Za ty roky jsem si na to tak nějak zvykl, že se potřební lidé prostě objeví. Příklad, chci nějakou sochu? Ok, zavolám paní Danielu Kartákovou, má webové stránky, je tam kontakt, žádný problém. Podobné je to i v případě mincí, bankovek atd. Navíc vím, že i v případě potřeby někoho dalšího má dostatečné povědomí, i intuici, koho dalšího do svého business-u „zatáhnout“. Podobně knihy, jsou komodita jako cokoliv jiného. Ano, vím, že je to velký business. Malý člověk chodí od „vrat“ ke „vratům“ a jen žadoní. Ale člověk který ví co chce? Člověk sebevědomý? Proaktivní? Ten který se nebojí?

Já vím, že jsem jediný. Proto jsem s tím začal, potřeboval jsem to i pro sebe a nebylo kde brát. Bohužel, tento článek není z optimistických, to vím... Ale bylo potřeba do toho kyselého jablka konečně kousnout. Pořád se na to někdo ptal a samotného mě zajímalo, jak bude můj dosavadní instinktivní pocit vypadat v reálných číslech.

Tohle nemám od sebe, takto uvažuje nakladatel. A upřímně taková odpověď mě nenechává na pochybách, že je to „můj“ člověk. Takový který si mé peníze řekněme zaslouží. Nemaže mi med kolem úst a přijde

s reálnou situací, přesnou kalkulací, a hlavně se zkušeností, kterou já jako obyčejný pisálek mít nikdy nebudu.

Mimoto vím, že si můžu zde dovolit i „malou“ reklamu na Nakladatelství Kliku pana Jiřího Noska. Důvod je velice prostý. Nejenže vydává knihy, ale píše také úžasné články, kde na konkrétních příkladech uvádí, jak se věci mají. Žádné zastírání, ale přesné kalkulace, reálné situace, zkušenosti ze světa lidí kteří se touto činností živí. A i když je to občas ne příliš příjemné čtení, tak to člověka posouvá do oblasti, která mi byla logicky cizí. Závěrem této vsuvky poděkování.

„Děkuji moc“

Ano, i takto může vypadat řekněme tvůrčí psaní. Upřímně nesnažte se o to někoho kopírovat, buďte sví. Alespoň já se o to snažím. A to i v diskuzích. Važte svá slova, protože občas nemusí být diskuze ku prospěchu, ba naopak (viz mnohem výš) k tomu, že se až nezdravě ozve vaše svědomí. Pomím, že si tím můžete i nepříjemně pocuchat nervy, a to asi není každodenním cílem. Byť může být i nepříjemná zkušenost občas dobrá, ale pak musí následovat výše zmiňovaná analýza toho co bylo, či nebylo dobře.

Jen tak na okraj. Celé to vlastně začalo sérií článků na serveru najdise.cz z kterého jsem byl vypovězen a já se prostě nevzdal. Vytvořil jsem si vlastní server s prozaickým názvem Láska, který jsem provozoval 3 roky někde ve státech a jehož výplň tyto články tvořily. Pak to skončilo a já na základě nějakého mail-u dostal nápad z toho vytvořit nějaké pdf-ko a to pak šířit dál. A pak přišly další a další události a věci co jsem psal. A vidíte, najednou, po mnoho letech, asi ne náhodou je tu další možnost, pomyslné dveře, které pochopitelně již bez ostychu otevírám.

„V životě je možné potkat se tisíckrát a nenajít... a potkat se jednou a najít se navždy.“ — Johann Wolfgang von Goethe

Obr

Občas je lepší býti tím obrem než trpaslíkem. Ale nějak člověk vyrůst musí. Tak i tak tuším kde je mé místo a do čeho se mám pouštět a co naopak opouštět, či nad čím jen mávnout rukou.

Příkladem jsou některé mé opravy elektroniky. Zjistím věci, které zjistit můžu, pohledám schéma, zjistím rentabilitu opravy a podle toho se rozhoduji. Časem jsem si vypěstoval jistý grif, že mi stačí i letmý pohled a už vím, jak se rozhodnout. Na první pohled to vypadá, že mi unikají jisté možnosti, na druhou stranu mi to dává prostor pro jiné činnosti.

Opět příklad, propagace. Trochu jsem toto téma nakousl, a protože se jedná o činnost neméně důležitou tak zde uvedu jakými zkušenostmi jsem si taky prošel.

První co člověka napadne je srovnání, vy vs. ti velcí. Čím hlouběji se v tom budete „patlat“ tím hůř na tom budete a jakákoliv činnost je vlastně zabítá již v zárodku. Tolik skvělých lidí, známá až profláknutá díla a opět do toho já, nicotný, malinký. Pro srovnání si vezmu pohádku Franta Nebojsa z filmu Fimfárum.

„Kluku zlatá, vždyť mluvíš jako kazatel, no ta zásoba slov“

Je pravdou, že důvod ke stížnostem by se asi našel, ale nebudeme si nic namlouvat, kdo bych chtěl číst jen samé stížnosti? Věci s nulovou užitnou hodnotou? Takže první věc kterou musíte udělat, je přestat se srovnávat, druhé prostě neřešit. Neříkám, že si nelze nastavit pomyslný cíl, někoho kdo je nahoře, ale problém je, že k němu stejně nedohlédnete a navíc si můžete udělat v počátku mylnou představu jak se k tomu vrcholu skutečně dostal. A není nic horšího, než dva extrémy ve formě podvodu, či naivní představy, že vše v jejich životě bylo tzv. košer.

Nakonec něco silného zvítězí a vy začnete psát. Napadne Vám i způsob šíření a věci tak nějak fungují. Občas přijde BAN, občas i negativní reakce, ale co dělat, nepíši beletrii co má náklad 100.000 a víc, a nějaká zpětná vazba je nutná. Nerad bych psal s tím, že vlastně ani netuším, zda to někdo čte, či nikoliv.

„Vy jste jako spisovatel?“

Najednou jsem zpět na zemi, přichází vnitřní soud. Zabalím to, pomyslí si. Ale houby, zapomeňte. Když Vám někdo po dlouhé cestě řekne, že to stojí za houby, že to nikdo číst nebude tak se na to vykašlete? Jeden názor, či dva? V kontextu 50.000 čtenářů?

Ano, i takové číslo se dá skrze Net lehce dosáhnou. Neříkám, že je dechberoucí, ale nejsem youtuber, či celebrita, ale obyčejný kluk „chlap“ co píše o tom co ho napadne. Propagaci, šíření i „marketing“ si zajišťuji pouze sám. A proč? Zkušenost, zkoušel jsem z legrace oslovit i různá nakladatelství, zkoušel do toho zatáhnou i pár lidí z okolí. Ale co si člověk neudělá sám.

„Tvůj business, tvá starost“

Časem jsem zjistil, že mě to naučilo obrovské samostatnosti. Na zášť, hejty, urážky neslyším. V klidu si to přečtu, vyposlechnu, ale nereaguji. Výjimečně poděkuji, popřeji hezký den (už jsem to zmínil).

Naučil jsem se používat intuici, pokud cítím, že se množí zbytečné reakce, jdu jinam. Sleduji statistiky. Jen tak na okraj, tak údaje z různých google analytics mi daly zajímavé informace. Třeba lidi, kteří na to přistupují, z kterých zemí apod. Kolikrát to bylo až neuvěřitelné. Lidi pomalu z celého svět, Češi kteří žijí napříč celou planetou, ano 255 zemí, pro mě neuvěřitelné.

Přichází okamžiky kdy si připadáte větší. Občas se dostaví i poděkování. Což je velice příjemné. Na základě toho vlastně zjišťujete, že druhá strana která obdrží vaše poděkování za tvorbu pociťuje podobné pocity. Nebo to tak nějak tušíte.

Setkal jsem se s tím, že mi děkoval šéfredaktor časopisu Chip a mnoho dalších. Zajímavá zkušenost, nejste v tom sami. Ano, i oni nějak začínali. Pomalu rostete a určití lidé mizí ve vašem stínu. Pomalu se začnou otáčet.

"Kdo chce změnit svět, nezmění nic, ale kdo změní sebe, změní celý svět." (z videa 6 kroků k ovládnutí emocí)

V určitém okamžiku přichází zjištění, že všechny tyto věci přinášejí sekundárně i jinou formu poznání. Těžko se to popisuje, protože těch zkušeností je moc. To co se Vám dostává má různou formu, jak duchovní tak materiální. Spolu s tím jak se posouváte se posouváte i cíle, mantinely najednou mizí. Vysnit si můžete v podstatě cokoliv. Činnosti se taky meze nekladou.

Spolu s tím jak se objevují vyostřené situace a vy se je učíte zvládat, roste i vaše sebevědomí. Najednou si dovolíte více.

„Chci být českým králem? A nebo jsem český král?“

Citáty se stanou vaší součástí. Jednak dokážete vytvářet vlastní, ale chápete i cizí. Svět velkých se stává vaším světem. Přestanete lidem závidět.

Co říct závěrem? Každá zkušenost se počítá, a i když to může znít divně, tak opět opakuji, toto už Vám nikdo nevezme a může vlastně argumentovat čím chce.

Úsměv

Na konci každé činnosti musí přijít jisté uspokojení, takový ten blažený pocit s úsměvem na tváři.

Ale co to zkusit naopak? Tzn. začneme tím úsměvem? Tohle není z mé hlavy, je to forma samoléčby kterou popisuje ve své knize např. Norbekov. Kniha má název Jak se zbavit brýlí.

Schválně si to zkuste, jen tak se usmát. Že to nejde? Ok, takže zapojte mimické svaly a tak trochu násilím nahodíte takový ten škleb. Takto vydržte nějakou chvíli. Nemyslete na to jak u toho vypadáte, nepotřebujte obecenstvo. Najděte si tichý a klidný kout kde jste sami a tam si to vyzkoušejte. Takže máte? A tento škleb držte pokud možno co nejdéle. Schválně, co cítíte? Co se stalo?

Nevím jak u Vás, ale já to vydržím jen chvíli a pak se začnu přirozeně smát. Možná ta komičnost situace, možná fakt jak se cítím, představa jak u toho vypadám, či jen jakési propojení mimických svalů s našim mozkiem. Zvláštní vidíte? A teď si představte že se to dá trénovat. Časem zjistíte jak blahodárný pocit na vaše jednání toto cvičení má. Dokonce si toho může všimnout vaše okolí.

„Čemu se pořád směješ?“

Neberte všechno jak výtku. Lidé jsou občas všímaví a přirozeně zvědaví. A i já jsem se s tím několikrát setkal. Navíc jsem začal časem potkávat docela zajímavé lidi, kteří mi např. potvrdili, že se sny stávají běžně skutečností. Tj. pokud si vysníme např. velký dům tak se může stát vaším bydlištěm. Ale jak to?

Přečtete si knihy s názvem Kabala či Kybalion a rychle Vám dojde, že vše čím jsme obklopení má nějakou souvislost s tím co si přejeme či kam směřujeme. Ať vědomě či podvědomě. Proto opět asi ne náhodou se objevil na Netu článek s tím, že nějací vědci zjistili, že má úsměv velkou

souvislost s prodejem. A, že dobře naladěný prodavač prodá o poznání více než jedinec který ... Upřímně, určitě jste takové potkali.

„Děj sem prachy a vypadni“

Další dovednost ke které jsem dospěl. Když mám něco koupit tak mi to tak nějak ukazuje cestu, způsob jak se k té věci doberu. Je jedno zda je to pivo, či toužím po novém počítači. Peníze s tím nemají co dělat, byť opět uslyšíte v okolí tunu argumentů, že to bez peněz není možné atd. Což je omyl. Podobné je to i s domem. Už jsem několikrát slyšel, že je nesrovnatelně lepší chtít určitý dům než peníze na něj. Protože způsob nabytí může být jiný.

Hypotéka navíc není moc dobrý nápad. Důvod? Jednak Vás má banka v hrsti, jednak je vlastnictví do doby splacení iluzorní a už se nesčetněkrát stalo, že dotyčný přišel o vše. A pak udělal něco, jak to říct, zkratovitého. Další věcí je míra autosugesce. Platíš? Tak plať. Kde je řečeno že se to změní? Můžete se zeptat dotyčných kdy zaplatí poslední splátku atd. Takže věci jsou vlastně dané. Jiná možnost se prostě nepřipouští.

Opět příklad, Vlčina. Bývalý hotel, který se nabízel za cenu 100 miliónů. Takže si to představte, chodíte denně do práce, vyděláváte peníze a pak .. jo a do toho inflace atd. A přitom se před 14 lety prodal za milionů 7. Pochopitelně za poněkud zvláštních okolností. Navíc je třeba počítat, že tu není jen způsob nabytí, ale i cena rekonstrukce, provozní náklady atd. Takže zcela logicky se musí vyskytovat jakýsi business plán. Pominu, že tu „byl“, ale město to zablokovalo. Takže .. tu budou asi úplatky atd. Rovnou Vám řeknu, že uvažujete špatně.

„Dům je pouhopouhá věc dlouhodobé spotřeby“

Můžete nesouhlasit, ale takto to prostě je. Je pravda, že se tomu tuším říká po slovensky nehnutelnost. Ale nikde není řečeno, že nemůžete dům opustit vy. Pocit vlastnictví je v mnohých případech čistou iluzí.

Nebudu zde uvádět příklady, protože nechci být tak skeptický. Pouze chci nastínit fakt, že je nutné uvažovat jinak.

Vrátím se zpět k tomu úsměvu. Pozitivní způsob myšlení, kladný přístup k životu plus schopnost zvládat stresové situace dělá neskutečné zázraky. Byť občas uslyšíte (přečtete si názor), že mají takoví lidé jen holé zadnice tak to nic nevypovídá o těch lidech, ale spíš o autorovi tohoto výroku. Nebudeme si nic namlouvat, ale takový frajer, aby někdo viděl do cizí reality zatím není. A nemyslím si, že kdy bude.

Opět koho byste chtěli vedle sebe? Usměvavého pozitivního člověka s proaktivní povahou co prodá i jalovou krávu, a nebo věčně zakaboněného realistu který má sice pravdu, ale každý se mu obloukem vyhne.

„Život je iluze, zapomeňte na pravidla“

Ty si vždy můžete upravit k obrazu svému. Ti nahoře jak známo taky na pravidla kašlou, pouze se tváří, že jim záleží na jakémsi státu či na Vás. Pomímám období před volbami, to Vám budou slibovat modré nebe, ale po volbách na vás ser pes. Opět moje zkušenost.

Na závěr opět příklad. Pamatuji si jak mi přišla domů jakási vyhrůžka exekucí. Jednalo se o nějakou pohledávku za soudní výlohy. Peníze jsem pochopitelně neměl. Takže jsem vzal dopis, roztrhal jej, udělal z něj „úhlednou“ kouli a s úsměvem mým vlastním jsem ji hodil do koše. Se slovy ..

„Zaplaceno“

Co se stalo? No „nic“. Časem mi nějaký pracovník u soudu řekl abych zašel tam a tam. A oni to stornovali s tím, že to za 8 let zruší sami. Stalo se.

Dalším příkladem jsou různé nevymahatelné pohledávky. Z několika úst vím, že to zkouší po určitou dobu a nakonec to zaplatí např. nový vlastník bytu atd. A jede se dál. Vidíte i takto se dají vydělat peníze.

„A já blbec chodil do práce“

Ono to opravdu úsměvné je, protože po těch letech zkušeností moc dobře vím, že se dá existovat i jinak. Usínám s čistou hlavou, pracovní povinnosti ve své podstatě žádné, a dělám si co chci. Např. píšu tento blábol. Kde nemám problém uvést ve své podstatě cokoliv, a to včetně jmen lidí co se chovají tak či onak.

„Co mi můžou?“

Věci se dají vždy použít v náš prospěch, i špatná reklama dokáže být reklamou. Záleží opravdu jen na našem postoji. Jedinou výjimkou je případný nezájem, ale i tak můžu v nejhorším začít psát třeba něco jiného.

Na závěr opět toto. Pamatujte si, že se úspěch neodpouští. O to víc můžete naštvat okolí tím, že se budete na svět usmívat. Upřímně není to opravdový důvod k radosti? Tedy pro mě určitě. Hezký den.

Sen

Opět nějaká šílená noc, sny, které by měly zůstat raději jen sny.

„Sen je sen, probudíš se je den“

Začínám slovy Jana Wericha z Fimfára, přesně z pohádky Splněný sen, kde se hlavnímu hrdinovi zdají po kmínce ta „správná čísla“, která má vsadit druhý den v lotynce, aby vyhrál. Mně se prorocké sny naštěstí nezdarují, ale mnohdy i tak stojí za to.

Již jsem to v některé z předešlých kapitol zmínil, že není kopírování tou správnou cestou k úspěchu, a přece. Druhá část přesně popisuje hlášku, kterou jsem zde uvedl, a také zdroj. Nicméně druhá část nepochází z mého „pera“, ale z článku nějakého web-u kterých najdete na internetu nepočítaně. Rok 2005, autor se snad zlobit nebude.

„Zjistil jsem, že dokonce píše i básničky“

Zdroj mého šíleného snu lze vysledovat velice snadno, jacísi pochlebovači při předávání cen města Frenštát p/R. Bývalá starostka, nějaký umělec a ... Přirozeně jsem tam nebyl, já byl přece v tom snu, ne?

Neseděl jsem ani kdesi vzadu jako jistý pofiderní ředitel nějakého uměleckého centra či co. Není, našel si nový flíček, takže proč uvádět jeho jméno. Ještě mu dělat reklamu, no to tak. Bez tak si jen takto honil své EGO. A věřte nebo ne, bylo to tak.

„Chceš být velký? Tak se občas podívej co dělají ti nahoře“

Ano, cítil jsem velké nutkání těm šmejdům něco nehezkého pod to video napsat, ale změnil bych tím něco? Změnili by oni svůj názor a začali zpytovat svědomí? Odpověď je prostá.

„Zase si nějaký chudáček kompenzuje svůj mindrák“

A měli by naprostou pravdu. A tak jsem místo toho řešil podsvícení z další televize, kterou jsem rozbitou našel venku. Jo, funguje, uvidíme, třeba se to bude hodit.

A vidíte, něco tu přece jen zbylo a život běží dál. Sen zůstal snem, video videem a ti lidé převzali své ceny a zmizeli někde, bůhví kde. Jejich život, jejich realita. I když může být cena i finanční či jinak příjemná, tak je to stejně nejspíš nezmění. Tedy určitě.

„Pan Tesla je snílek“

Život prostě není idylický a věci občas nedopadnou tak jak si přejeme, ale co? Žiji tak jak jsem žil? Mám nějaké zkušenosti? Odpověď, mám, a i kdyby se nic zvláštního nestalo, tak se v mém světě stalo vlastně mnohé. Pomalu dopisuji svou další knihu s tak nějak známým rozsahem, který není velký, ale ani malý. Je přesně takový, jaký má být. Chci, aby ho čtenář vzal na jeden záťah. A to se myslím stalo. Schválně si můžete odpovědět.

Jo a ty prorocké sny? Ano, pár jsem jich zažil, ale je to zvláštní, ale byly ve dne, nikoliv v noci a byl jsem přítomný. Nebo nebyl?

Žil jsem představou, že si nasazuji masku, podobně jako ve filmu s J. Carrey-m, byl jsem Barbarem Conanem jako Arnold tuším .. Ale on Vám to v nějakém videu nejspíš řekne. Žil jsem představou, že si změním jméno a lidé mi začali říkat Xara.

„Ono to nebylo jako?“

I ošdit mozek chce pouze trochu cviku, ale jak vidno, jde to. A tato schopnost těm nahoře chtě nechtě chybí. A podobně jako můj spoluvězeň Matěj říkal, že bych bezdomovectví psychicky nezvládl, říkám, že ti nahoře by ho nezvládli určitě. Jak to vím? Řekněme, že to prostě vím.

„Pane Smrtka vy se pořád jen smějete“

Ano, obyčejný Morf, člověk který se mění podobně jak ho lidé chtějí vidět. A třeba i nechtějí. Ale v analogii přírody lev se svou obětí nediskutuje a nedbá ani na to, že u toho vřeští. Ale komu se chce do změny? Komu se chce umřít?

A přitom stačil jen pohled do zrcadla, procitnutí a pochopení své podstaty. A hlavně se přestat bát. Ostatně kde zmizela ta kniha, kterou jsem vlastně nikdy pořádně nečetl, a umístil do budky s knihami, se nejspíš už nikdy nedozvím. A záleží na tom? Napíši si další a další. Je to takový problém?

„Mějte dobrou náladu. Dobrá nálada sice vaše problémy nevyřeší, ale naštve tolik lidí kolem, že stojí za to si ji užít.“ — Jan Werich

Další „náhodný“ citát, řekněme na téma problém. Jasně, život je ryzí náhoda, fakt že to čtu, fakt že to můj rozum pomalu začíná chápat. Skrze hlas někoho, koho tak důvěrně znám, skrze sebe. A ta blbá nálada? Ten pískající krimoš? Ti lidé co mě tak štvou? Schválně, ano jsou pryč.

Pokud si dobře pamatuji tak pan Werich měl rád víno. Tedy minimálně z vyprávění pana Sováka, který mu říkal pan bývávalo. A proč asi? A to je ten obrovský rozdíl mezi lidmi co seděli na Městském úřadě ve Frenštátě p/R či jinde. Já se o sebe nebojím. A vím jistě, že ten původní citát (memento) co tvořil přebal, jsem nesmazal náhodou. Ne, já se o sebe skutečně nebojím. Hezký den.

„Jo a prý si nějaký Quarda Frenštát koupí, říkal nějaký policajt. Nebo už koupil? Zatraceně, ten chlap se uměl narodit“

Jo, abych nezapomněl, jdu si pro ten karton portského. Vidíte? Ta paměť. Opona padá ... *„jsem ti to říkal, že to nebudou číst a těch chyb, no vidíš to? ... „*

Seznam dalších věcí co jsem psal

Následují link-y na věci, které jsem dříve psal. Takže v případně zájmu můžete sosat. Až se z Vás bude třeba ... cokoliv. A jestli to pomůže? Jistě, že ne. Nikomu pomáhat nebudu, ukazuji cestu

Stiskněte CTRL, najedte kurzorem na link, stiskněte CTRL (klávesnice) a klikněte myší.

[Láska](#) – klíčový dokument, který Vás odpojí a vysvětlí Vám obecné principy jak pracovat s EGO-em, Rozum-em, Varování Boha atd.

[Média a MY](#) – poměrně neuhlazený dokument, který popisuje obecné principy manipulace, úzce svázaným na informace z knihy Láska

[VV - Továrna na sny](#) – o strachu a všem okolo. Prostě peníze, peníze ..

[Ovečka dělá bée](#) – autohypnóza, obecné informace popisující entity jako je stát atd. A pochopitelně manipulace.

[Já na třetí](#) – Já, já a zase já. Úvaha atd.

[Svět zázraků](#) – O čem to je? Prostě o něčem.

[Tunuma Kakamu](#) – Od zítřka už nečaruji. Nebo, že by ano?

[Nečum na mě](#) – Dny, jenž byly zítřek. Prostě další 3,14čovina.

[Smazano, nepotřebné](#) – Co naplat?

[Setkání s budoucností](#) – Zlom, přesun v čase

[Volno, volno](#) – Další v řadě, nic méně